

Dziennik Urzędowy L 176

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

5 lipca 2011

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

2011/392/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 13 maja 2011 r. w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustanawiającej mechanizm rozstrzygania sporów 1

Umowa między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustanawiająca mechanizm rozstrzygania sporów 2

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 647/2011 z dnia 4 lipca 2011 r. w sprawie sprostowania słoweńskiej wersji rozporządzenia (UE) nr 258/2010 w sprawie wprowadzenia szczególnych warunków dotyczących przywozu gumy guar pochodzącej lub wysyłanej z Indii w związku z ryzykiem zanieczyszczenia pentachlorofenolem i dioksynami oraz w sprawie uchylenia decyzji 2008/352/WE ⁽¹⁾ 17

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 648/2011 z dnia 4 lipca 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1266/2007 w odniesieniu do okresu stosowania przepisów przejściowych dotyczących warunków zwolnienia niektórych zwierząt z zakazu opuszczania przewidzianego w dyrektywie Rady 2000/75/WE ⁽¹⁾ 18

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 649/2011 z dnia 4 lipca 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 20

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 650/2011 z dnia 4 lipca 2011 r. zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (UE) nr 867/2010 na rok gospodarczy 2010/2011	22
--	----

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych	24
---	----

DECYZJE

2011/393/UE:

★ Decyzja Komisji z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie środka C 18/10 (ex NN 20/10) wdrożonego przez Republikę Francuską na rzecz producentów oryginalnego sprzętu w branży aeronautyki (gwarancja „Aero 2008”) (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 1378) ⁽¹⁾	37
---	----

2011/394/UE:

★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 1 lipca 2011 r. zmieniająca decyzję 2009/821/WE w odniesieniu do wykazów punktów kontroli granicznej i jednostek weterynaryjnych w systemie TRACES (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4594) ⁽¹⁾	45
--	----

2011/395/UE:

★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 1 lipca 2011 r. uchylająca decyzję 2006/241/WE dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Madagaskaru, z wyłączeniem produktów rybołówstwa (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4642) ⁽¹⁾	50
--	----

2011/396/UE:

★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 4 lipca 2011 r. upoważniająca laboratorium w Japonii do przeprowadzania testów serologicznych w celu monitorowania skuteczności szczepionek przeciwko wściekliźnie (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4595) ⁽¹⁾	51
--	----

2011/397/UE:

★ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie procedur akredytacji dotyczących ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji banknotów euro (EBC/2011/8)	52
--	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 13 maja 2011 r.

w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustanawiającej mechanizm rozstrzygania sporów

(2011/392/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 24 lutego 2006 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia negocjacji z partnerami z regionu śródziemnomorskiego w celu ustanowienia mechanizmu rozstrzygania sporów odnoszącego się do postanowień handlowych.
- (2) Negocjacje były prowadzone przez Komisję w konsultacji z komitetem wyznaczonym zgodnie z art. 207 Traktatu oraz w ramach wytycznych negocjacyjnych wydanych przez Radę.
- (3) Negocjacje te zostały zakończone i Umowa między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustanawiająca mechanizm rozstrzygania sporów (zwana dalej „umową”) została parafowana w dniu 9 grudnia 2009 r.

(4) Umowa została podpisana w imieniu Unii w dniu 13 grudnia 2010 r.

(5) Umowa powinna zostać zawarta,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Umowę między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustanawiającą mechanizm rozstrzygania sporów.

Tekst umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady dokonuje, w imieniu Unii, powiadomienia przewidzianego w art. 23 umowy (¹).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 maja 2011 r.

W imieniu Rady
MARTONYI J.
Przewodniczący

⁽¹⁾ Data wejścia w życie umowy zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

UMOWA**między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustanawiająca mechanizm rozstrzygnięcia sporów**

UNIA EUROPEJSKA, zwana dalej „Unią”,

z jednej strony, oraz

KRÓLESTWO MAROKAŃSKIE, zwane dalej „Marokiem”,

z drugiej strony,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

ROZDZIAŁ I**CEL I ZAKRES STOSOWANIA****Artykuł 1****Cel**

Celem niniejszej umowy jest uniknięcie wszelkich sporów handlowych między Stronami i ich rozstrzygnięcie w celu osiągnięcia, w miarę możliwości, wspólnie uzgodnionych rozwiązań.

Artykuł 2**Stosowanie umowy**

1. Postanowienia niniejszej umowy mają zastosowanie w odniesieniu do sporów dotyczących zarzucanego naruszenia postanowień tytułu II (z wyjątkiem art. 24) Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Marokańskim, z drugiej strony (zwanego dalej „układem o stowarzyszeniu”) ⁽¹⁾ lub Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim dotyczącego wzajemnych środków liberalizacyjnych odnoszących się do produktów rolnych, produktów rolnych przetworzonych oraz ryb i produktów rybołówstwa oraz zastąpienia protokołów 1, 2 i 3 wraz z ich załącznikami i zmian w Układzie eurośródziemnomorskim ustanawiającym stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Marokańskim, z drugiej strony. Procedury niniejszej umowy stosuje się, jeżeli 60 dni po przekazaniu sporu Radzie Stowarzyszenia zgodnie z art. 86 układu o stowarzyszeniu, Rada Stowarzyszenia nie doprowadziła do rozstrzygnięcia sporu.

2. Artykuł 86 układu o stowarzyszeniu ma zastosowanie do sporów dotyczących stosowania i interpretacji pozostałych postanowień układu o stowarzyszeniu.

3. Do celów ust. 1 spór uznaje się za rozstrzygnięty, jeśli Rada Stowarzyszenia podjęła decyzję zgodnie z art. 86 ust. 2 układu o stowarzyszeniu lub jeśli oświadczyła, że spór już nie istnieje.

⁽¹⁾ Postanowienia niniejszej umowy nie naruszają art. 34 protokołu dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej.

ROZDZIAŁ II**KONSULTACJE I MEDIACJA****Artykuł 3****Konsultacje**

1. Strony dokładają starań, aby rozstrzygać wszelkie spory dotyczące interpretacji i stosowania postanowień, o których mowa w art. 2, poprzez podejmowanie konsultacji prowadzonych w dobrej wierze w celu szybkiego osiągnięcia sprawiedliwych i wspólnie uzgodnionych rozwiązań. W ramach tych konsultacji Strony omówią również wpływ, jaki domniemane naruszenie miało na ich wymianę handlową.

2. Strona występuje z wnioskiem o przeprowadzenie konsultacji na podstawie pisemnego wniosku przesłanego drugiej Stronie, którego kopia zostaje przesłana podkomitetowi ds. przemysłu, handlu i usług, z określeniem wszelkich środków oraz postanowień umów, o których mowa w art. 2, które jej zdaniem zostały naruszone.

3. Konsultacje przeprowadza się w ciągu 40 dni od daty otrzymania wniosku i odbywają się one na terytorium Strony, przeciwko której wysunięto zarzut, chyba że Strony postanowią inaczej. Konsultacje uznaje się za zakończone w ciągu 60 dni od daty otrzymania wniosku, chyba że obie Strony postanowią je kontynuować. Konsultacje, w szczególności wszystkie ujawnione informacje oraz stanowiska, jakie Strony zajęły podczas postępowania, są poufne i pozostają bez uszczerbku dla praw każdej ze Stron w dalszych postępowaniach.

4. Konsultacje w pilnych przypadkach, w tym w przypadkach dotyczących towarów nietrwałych lub sezonowych, przeprowadza się w ciągu 15 dni od daty otrzymania wniosku i uznaje się za zakończone w ciągu 30 dni od daty otrzymania wniosku.

5. Jeśli Strona, do której kierowany jest wniosek, nie odpowiedziała na wniosek o konsultacje w ciągu 20 dni roboczych od daty jego otrzymania lub jeśli konsultacje nie odbyły się w terminie określonym w ust. 3 lub w ust. 4, lub zostały zakończone bez osiągnięcia porozumienia w sprawie wspólnie uzgodnionego rozwiązania, Strona skarżąca może wystąpić z wnioskiem o powołanie organu arbitrażowego zgodnie z art. 5.

Artykuł 4

Mediacja

1. Jeśli w wyniku konsultacji nie osiągnięto wspólnie uzgodnionego rozwiązania, wówczas Strony mogą, za obopólną zgodą, odwołać się do mediatora. Wszelkie wnioski o mediację muszą być przedkładane na piśmie Stronie, przeciwko której wysunięto zarzut, i podkomitetowi ds. przemysłu, handlu i usług z podaniem środka, który był przedmiotem konsultacji, jak również wspólnie uzgodnionego zakresu mediacji. Każda ze Stron zobowiązuje się życzliwie rozważyć wnioski o mediację.

2. O ile Strony nie porozumieją się co do osoby mediatora w ciągu 10 dni roboczych od daty otrzymania wniosku o mediację, przewodniczący podkomitetu ds. przemysłu, handlu i usług lub osoba przez nich delegowana wybierają mediatora w drodze losowania spośród grona osób figurujących na liście, o której mowa w art. 19, niebędących obywatelami żadnej ze Stron. Wyboru dokonuje się w ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania wniosku o mediację. Mediator zwołuje zebranie ze Stronami w ciągu 30 dni od daty swego wyboru. Mediator otrzymuje od Stron oświadczenia nie później niż 15 dni przed zebraniem i może zażądać dodatkowych informacji od Stron, ekspertów lub doradców technicznych, jeżeli uzna je za niezbędne. Wszelkie uzyskane w ten sposób informacje muszą zostać ujawnione obu Stronom, dając im możliwość zgłoszenia uwag. Mediator wydaje opinię nie później niż 45 dni od swego wyboru.

3. Opinia mediatora może zawierać jedno lub więcej zaleceń dotyczących tego, jak rozstrzygnąć spór, zgodnych z postanowieniami, o których mowa w art. 2. Opinia mediatora nie ma charakteru wiążącego.

4. Strony mogą porozumieć się w sprawie zmiany terminów, o których mowa w ust. 2. Mediator może również podjąć decyzję o zmianie tych terminów na wniosek którejkolwiek ze Stron, z uwagi na szczególne trudności, jakie napotyka dana Strona, lub ze względu na złożony charakter sprawy.

5. Postępowanie obejmujące mediację, w szczególności opinia mediatora i wszystkie ujawnione informacje oraz stanowiska, jakie Strony zajęły podczas postępowania, są poufne i pozostają bez uszczerbku dla praw każdej ze Stron w dalszych postępowaniach.

6. Za zgodą Stron procedury mediacyjne mogą być kontynuowane podczas trwania procedury arbitrażowej.

7. Zmiana mediatora następuje wyłącznie z powodów określonych w przepisach 18–21 regulaminu i zgodnie z ustanowionymi tam procedurami.

ROZDZIAŁ III

PROCEDURY ROZSTRZYGANIA SPORÓW

SEKCJA I

Procedura arbitrażowa

Artykuł 5

Wszczęcie procedury arbitrażowej

1. W przypadku gdy Stronom nie udało się rozstrzygnąć sporu w drodze konsultacji przewidzianych w art. 3 lub w drodze mediacji przewidzianej w art. 4, Strona skarżąca może wystąpić z wnioskiem o powołanie organu arbitrażowego.

2. Wniosek o powołanie organu arbitrażowego przedkłada się na piśmie Stronie, przeciwko której wysunięto zarzut, oraz podkomitetowi ds. przemysłu, handlu i usług. Strona skarżąca określa w swoim wniosku konkretny środek będący przedmiotem sporu oraz wyjaśnia, w jaki sposób środek ten narusza postanowienia, o których mowa w art. 2. Z wnioskiem o powołanie organu arbitrażowego występuje się nie później niż 18 miesięcy od daty otrzymania wniosku o konsultacje, bez uszczerbku dla praw Strony skarżącej do występowania z wnioskiem o nowe konsultacje w takiej samej kwestii w przyszłości.

Artykuł 6

Powołanie organu arbitrażowego

1. W skład organu arbitrażowego wchodzi trzech arbitrów.

2. W ciągu 10 dni roboczych od daty otrzymania przez Stronę, przeciwko której wysunięto zarzut, wniosku o powołanie organu arbitrażowego Strony konsultują się w celu osiągnięcia porozumienia w kwestii składu organu arbitrażowego.

3. W przypadku gdy Strony nie są w stanie porozumieć się w kwestii jego składu w terminie określonym w ust. 2, każda ze Stron może zwrócić się do przewodniczących podkomitetu ds. przemysłu, handlu i usług lub osoby przez nich delegowanej o dokonanie wyboru wszystkich trzech członków organu arbitrażowego w drodze losowania z listy kandydatów sporządzonej na mocy art. 19 – jednego spośród osób zaproponowanych przez Stronę skarżącą, jednego spośród osób zaproponowanych przez Stronę, przeciwko której wysunięto zarzut, i jednego spośród osób wytypowanych przez Strony na stanowisko przewodniczącego. W przypadku gdy Strony porozumieją się co do jednego lub większej liczby członków organu arbitrażowego, pozostałych członków wybiera się według tej samej procedury.

4. Przewodniczący podkomitetu ds. przemysłu, handlu i usług lub osoba przez nich delegowana dokonują wyboru arbitrów w ciągu pięciu dni roboczych od złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 3.

5. Za datę powołania organu arbitrażowego uznaje się dzień wyznaczenia trzech arbitrów.

6. Zmiana arbitrów następuje wyłącznie z powodów określonych w przepisach 18–21 regulaminu i zgodnie z ustanowionymi tam procedurami.

Artykuł 7

Sprawozdanie okresowe organu arbitrażowego

Organ arbitrażowy przekazuje Stronom sprawozdanie okresowe przedstawiające ustalenia faktyczne, możliwość zastosowania stosownych postanowień oraz ogólne uzasadnienie każdego ze swoich ustaleń i zaleceń, nie później niż w ciągu 120 dni od daty jego powołania. Każda ze Stron może przedłożyć organowi arbitrażowemu pisemny wniosek o dokonanie przeglądu szczegółowych aspektów sprawozdania okresowego w ciągu 15 dni od jego przekazania. Ustalenia w ostatecznej decyzji organu arbitrażowego zawierają ustosunkowanie się do argumentów przedstawionych na etapie przeglądu okresowego.

Artykuł 8

Decyzja organu arbitrażowego

1. W ciągu 150 dni od daty powołania organ arbitrażowy przekazuje swoją decyzję Stronom oraz podkomitetowi ds. przemysłu, handlu i usług. Jeżeli przewodniczący organu arbitrażowego uzna, że termin ten nie może zostać dotrzymany, powiadamia o tym na piśmie Strony oraz podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług, podając przyczyny opóźnienia oraz przewidywany termin zakończenia prac przez organ arbitrażowy. W żadnym przypadku decyzja nie powinna zostać przekazana później niż 180 dni od daty powołania organu arbitrażowego.

2. W pilnych wypadkach, w tym w przypadkach związanych z towarami nietrwałymi lub sezonowymi, organ arbitrażowy dokłada wszelkich starań, aby przekazać swoją decyzję w ciągu 75 dni od daty jego powołania. W każdym przypadku decyzję należy przekazać nie później niż w ciągu 90 dni od daty powołania organu. Organ arbitrażowy wydaje decyzję wstępną w sprawie pilnego charakteru sprawy w ciągu 10 dni od daty jego powołania.

3. Na wniosek obu Stron organ arbitrażowy w dowolnej chwili zawiesza swoje prace na uzgodniony przez Strony okres nieprzekraczający 12 miesięcy i wznawia ją po upływie tego uzgodnionego okresu na wniosek Strony skarżącej. Jeśli Strona skarżąca nie występuje z wnioskiem o wznowienie prac organu arbitrażowego przed upływem uzgodnionego okresu zawieszenia, procedura zostaje zakończona. Zawieszenie i zakończenie prac organu arbitrażowego pozostają bez uszczerbku dla praw każdej ze Stron w innym postępowaniu w tej samej kwestii.

SEKCJA II

Wykonanie decyzji

Artykuł 9

Wykonanie decyzji organu arbitrażowego

Każda ze Stron podejmuje wszelkie środki niezbędne do wykonania decyzji organu arbitrażowego; Strony dokładają wszelkich starań, aby uzgodnić termin na wykonanie tej decyzji.

Artykuł 10

Rozsądny termin na wykonanie decyzji

1. Nie później niż 30 dni od daty przekazania Stronom decyzji organu arbitrażowego Strona, przeciwko której wysunięto zarzut, powiadamia Stronę skarżącą i podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług o tym, ile czasu potrzebuje na wykonanie decyzji (rozsądny termin), jeśli niezwłoczne wykonanie nie jest możliwe.

2. Jeżeli Strony nie mogą się porozumieć co do rozsądnego terminu, w którym należy wykonać decyzję organu arbitrażowego, Strona skarżąca może złożyć w ciągu 20 dni od otrzymania od Strony, przeciwko której wysunięto zarzut, powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, pisemny wniosek do organu arbitrażowego o ustalenie długości rozsądnego terminu. O złożeniu takiego wniosku powiadamia się jednocześnie drugą Stronę oraz podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług. W ciągu 30 dni od daty złożenia wniosku organ arbitrażowy przekazuje swoją decyzję Stronom oraz podkomitetowi ds. przemysłu, handlu i usług.

3. Rozsądny termin może zostać przedłużony za zgodą obu Stron.

Artykuł 11

Przegląd środków podjętych w celu wykonania decyzji organu arbitrażowego

1. Strona, przeciwko której wysunięto zarzut, przed upływem rozsądnego terminu powiadamia drugą Stronę oraz podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług o wszelkich środkach, które podjęła w celu wykonania decyzji organu arbitrażowego.

2. W przypadku braku porozumienia między Stronami co do istnienia środka zgłoszonego na podstawie ust. 1 lub co do jego zgodności z postanowieniami, o których mowa w art. 2, Strona skarżąca może wystąpić z pisemnym wnioskiem do organu arbitrażowego o wydanie decyzji w tej sprawie. We wniosku takim określa się konkretny środek będący przedmiotem sporu oraz wyjaśnia, w jaki sposób środek ten jest niezgodny z postanowieniami, o których mowa w art. 2. Organ arbitrażowy przekazuje swoją decyzję w ciągu 90 dni od daty złożenia wniosku. W pilnych wypadkach, w tym w przypadkach związanych z towarami nietrwałymi lub sezonowymi, organ arbitrażowy przekazuje swoją decyzję w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku.

Artykuł 12

Tymczasowe środki zaradcze w przypadku niewykonania decyzji

1. Jeżeli Strona, przeciwko której wysunięto zarzut, nie powiadomi o podjęciu środków służących wykonaniu decyzji organu arbitrażowego przed upływem rozsądnego terminu lub jeżeli organ arbitrażowy uzna, że środek zgłoszony na podstawie art. 11 ust. 1 jest sprzeczny ze zobowiązaniem nałożonym na tę Stronę na mocy postanowień, o których mowa w art. 2, Strona, przeciwko której wysunięto zarzut, jeżeli z takim wnioskiem wystąpi Strona skarżąca, przedstawia propozycję tymczasowej rekompensaty.

2. Jeśli Strony nie dojdą do porozumienia co do rekompensaty w ciągu 30 dni od upływu rozsądnego terminu lub od przekazania przez organ arbitrażowy decyzji na podstawie art. 11 stwierdzającej, że środek podjęty w celu wykonania decyzji narusza postanowienia, o których mowa w art. 2, Strona skarżąca jest uprawniona – po wcześniejszym powiadomieniu drugiej Strony oraz podkomitetu ds. przemysłu, handlu i usług – do zawieszenia zobowiązań wynikających z postanowień, o których mowa w art. 2, w stopniu równoważnym do zniweczenia lub naruszenia korzyści spowodowanego naruszeniem postanowień. Strona skarżąca może wprowadzić w życie takie zawieszenie po upływie 10 dni roboczych od daty otrzymania powiadomienia przez Stronę, przeciwko której wysunięto zarzut, chyba że Strona, przeciwko której wysunięto zarzut, złoży wniosek o arbitraż na podstawie ust. 3.

3. Jeśli Strona, przeciwko której wysunięto zarzut uzna, że stopień zawieszenia nie jest równoważny poziomowi zniweczenia lub naruszenia korzyści spowodowanego naruszeniem, może zwrócić się z pisemnym wnioskiem do organu arbitrażowego o wydanie decyzji w tej sprawie. O złożeniu takiego wniosku należy powiadomić drugą Stronę oraz podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług przed upływem 10 dni roboczych, o których mowa w ust. 2. Organ arbitrażowy, po zasięgnięciu w stosownych przypadkach opinii ekspertów, w ciągu 30 dni od daty złożenia wniosku przekazuje Stronom oraz podkomitetowi ds. przemysłu, handlu i usług swoją decyzję w sprawie stopnia zawieszenia zobowiązań. Zawieszenie zobowiązań nie może nastąpić przed wydaniem decyzji organu arbitrażowego i musi być zgodne z decyzją tego organu.

4. Zawieszenie zobowiązań ma charakter tymczasowy i stosuje się je jedynie do czasu wycofania środka uznanego za sprzeczny z postanowieniami, o których mowa w art. 2, lub do czasu jego zmiany w sposób zapewniający jego zgodność z tymi postanowieniami, na mocy art. 13 lub też do czasu rozstrzygnięcia sporu przez Strony.

Artykuł 13

Przegląd środków podjętych w celu wykonania decyzji po zawieszeniu zobowiązań

1. Strona, przeciwko której wysunięto zarzut, powiadamia drugą Stronę oraz podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług o wszelkich środkach podjętych w celu wykonania decyzji organu arbitrażowego oraz o swoim wniosku o zakończenie stosowanego przez Stronę skarżącą zawieszenia zobowiązań.

2. Jeżeli w ciągu 30 dni od daty otrzymania takiego powiadomienia Strony nie osiągną porozumienia w kwestii zgodności zgłoszonego środka z postanowieniami, o których mowa w art. 2, Strona skarżąca zwraca się do organu arbitrażowego z pisemnym wnioskiem o wydanie decyzji w tej sprawie. O złożeniu takiego wniosku należy powiadomić jednocześnie drugą Stronę oraz podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług. W ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku organ arbitrażowy przekazuje swoją decyzję Stronom oraz podkomitetowi ds. przemysłu, handlu i usług. Jeśli organ arbitrażowy uzna, że środek podjęty w celu wykonania decyzji jest zgodny z postanowieniami, o których mowa w art. 2, zawieszenie zobowiązań zostaje zakończone.

SEKCJA III

Postanowienia wspólne

Artykuł 14

Wspólnie uzgodnione rozwiązanie

Strony mogą w każdej chwili wspólnie uzgodnić rozwiązanie sporu podlegającego niniejszej umowie. O takim rozwiązaniu powiadamiają podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług oraz organ arbitrażowy. Po powiadomieniu o wspólnie uzgodnionym rozwiązaniu organ arbitrażowy kończy prace i procedura zostaje zakończona.

Artykuł 15

Regulamin

1. Procedury rozstrzygania sporów, o których mowa w rozdziale III, określa regulamin załączony do niniejszej umowy.

2. Wszelkie posiedzenia organu arbitrażowego są otwarte dla publiczności zgodnie z regulaminem, chyba że Strony postanowią inaczej.

Artykuł 16

Informacje i doradztwo techniczne

Na wniosek jednej ze Stron lub z inicjatywy własnej organ arbitrażowy może w związku z prowadzonym przez siebie postępowaniem uzyskać informacje, które uzna za stosowne. W szczególności organ arbitrażowy ma także prawo zwrócić się o opinię do ekspertów, o ile uzna to za stosowne. Przed dokonaniem wyboru takich ekspertów organ arbitrażowy przeprowadza konsultacje ze Stronami. Wszelkie uzyskane w ten sposób informacje muszą zostać ujawnione obu Stronom, dając im możliwość zgłoszenia uwag. Zgodnie z regulaminem i o ile Strony nie postanowią inaczej, zainteresowane osoby fizyczne lub prawne mające swoją siedzibę na terytorium Stron mogą składać organom arbitrażowym pisemne oświadczenia. Oświadczenia takie ograniczają się do aspektów faktycznych sporu i nie odnoszą się do kwestii prawnych.

Artykuł 17

Reguły interpretacji

Każdy organ arbitrażowy dokonuje interpretacji, o których mowa w art. 2, zgodnie ze zwyczajowymi zasadami interpretacji prawa międzynarodowego publicznego, w szczególności zgodnie z zasadami określonymi w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów. Decyzje organu arbitrażowego nie mogą rozszerzać ani ograniczać praw i obowiązków przewidzianych w postanowieniach, o których mowa w art. 2.

Artykuł 18

Decyzje organu arbitrażowego

1. Organ arbitrażowy dokłada wszelkich starań, aby jego decyzje podejmowane były w drodze konsensu. Jednak w przypadku gdy decyzja nie może być podjęta w drodze konsensu, sprawa będąca przedmiotem decyzji rozstrzygana jest większością głosów. W żadnym jednak wypadku odrębne opinie arbitrów nie są podawane do wiadomości publicznej.

2. Wszelkie decyzje organu arbitrażowego mają dla Stron moc wiążącą i nie ustanawiają żadnych praw ani obowiązków dla osób fizycznych lub prawnych. W decyzji podaje się fakty ustalone w sprawie, zastosowanie stosownych postanowień umów określonych w art. 2 oraz ogólne uzasadnienie ustaleń i wniosków. Podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług podaje decyzję organu arbitrażowego w całości do wiadomości publicznej, chyba że postanowi inaczej w celu zapewnienia poufności poufnych informacji handlowych.

ROZDZIAŁ IV

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 19

Listy arbitrów

1. Podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług nie później niż sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej umowy sporządza listę przynajmniej 15 osób chętnych i zdolnych do pełnienia funkcji arbitrów. Każda ze Stron proponuje przynajmniej pięć osób mających pełnić funkcję arbitra. Obie Strony wybierają także przynajmniej pięć osób mających pełnić funkcję przewodniczącego organu arbitrażowego, niebędących obywatelami żadnej ze Stron. Podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług zapewnia, aby na liście tej zawsze znajdowała się odpowiednia liczba osób.

2. Arbitrzy muszą posiadać specjalistyczną wiedzę lub doświadczenie w dziedzinie prawa i handlu międzynarodowego. Muszą być niezależni, działać w imieniu własnym, nie mogą przyjmować instrukcji od żadnego rządu lub organizacji, ani być powiązani z rządem którejkolwiek ze Stron, a ich postępowanie musi być zgodne z kodeksem postępowania, załączonym do niniejszej umowy.

3. Podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług może sporządzić dodatkową listę przynajmniej 15 osób posiadających fachową wiedzę sektorową w zakresie szczególnych zagadnień objętych umowami, o których mowa w art. 2. Każda ze Stron proponuje przynajmniej pięć osób mających pełnić funkcję arbitra. Strony wybierają także przynajmniej pięć osób mających pełnić funkcję przewodniczącego organu arbitrażowego, niebędących obywatelami żadnej ze Stron. W przypadku odwołania się do procedury wyboru członków, o której mowa w art. 6 ust. 2, przewodniczący podkomitetu ds. przemysłu, handlu i usług mogą skorzystać z listy sektorowej za zgodą obu Stron.

Artykuł 20

Odniesienie do zobowiązań w ramach WTO

1. Jeżeli Strona dąży do rozstrzygnięcia sporu dotyczącego zobowiązania w ramach porozumienia WTO, odwołuje się ona do stosownych zasad i procedur porozumienia WTO, które mają zastosowanie bez względu na postanowienia niniejszej umowy.

2. Jeżeli Strona dąży do rozstrzygnięcia sporu dotyczącego zobowiązania wchodzącego w zakres stosowania niniejszej umowy w rozumieniu art. 2, odwołuje się ona do zasad i procedur niniejszej umowy.

3. O ile Strony nie postanowiły inaczej, w przypadku gdy Strona dąży do rozstrzygnięcia sporu dotyczącego zobowiązania wchodzącego w zakres stosowania niniejszej umowy w rozumieniu art. 2, które jest w istocie równoważne zobowiązaniu w ramach WTO, odwołuje się ona do stosownych zasad i procedur porozumienia WTO, które mają zastosowanie bez względu na postanowienia niniejszej umowy.

4. Po wszczęciu procedur rozstrzygania sporów jedno forum wybrane zgodnie z powyższymi ustępami, jeżeli nie stwierdziło ono braku swej właściwości, jest wykorzystywane z wyłączeniem drugiego.

5. Żadne z postanowień niniejszej umowy nie wyklucza możliwości zawieszenia realizacji zobowiązań przez jedną ze Stron, jeśli zezwala na to Organ Rozstrzygania Sporów WTO. Nie można w oparciu o porozumienie WTO uniemożliwić jednej ze Stron zawieszenia zobowiązań na mocy niniejszej umowy.

Artykuł 21

Terminy

1. Wszystkie terminy określone w niniejszej umowie, łącznie z terminami dotyczącymi przekazywania decyzji przez organy arbitrażowe, liczy się w dniach kalendarzowych od dnia następującego po wykonaniu czynności lub wystąpieniu zdarzenia, do którego się odnoszą, o ile nie przewidziano inaczej.

2. Każdy termin, o którym mowa w niniejszej umowie, można zmienić za obopólnym porozumieniem Stron. Strony zobowiązują się życzliwie rozważać wnioski o przedłużenie terminu, uzasadnione trudnościami, jakie napotyka jedna ze Stron w przestrzeganiu procedur niniejszej umowy. Na wniosek jednej ze Stron organ arbitrażowy może zmienić mające zastosowanie obowiązujące w postępowaniu terminy, uwzględniając różny poziom rozwoju Stron.

Artykuł 22

Przegląd i zmiana umowy

1. Po wejściu w życie niniejszej umowy i załączników do niej, Rada Stowarzyszenia może w każdej chwili dokonać przeglądu ich wdrożenia w celu podjęcia decyzji o ich dalszym obowiązywaniu, wprowadzeniu do nich zmian lub zakończeniu ich obowiązywania.

2. W ramach tego przeglądu Rada Stowarzyszenia może rozważyć możliwość utworzenia organu apelacyjnego wspólnego dla kilku układów eurośródziemnomorskich.

3. Rada Stowarzyszenia może zdecydować o wprowadzeniu zmian do niniejszej umowy i załączników do niej.

*Artykuł 23***Wejście w życie**

Niniejsza umowa zostanie zatwierdzona przez Strony zgodnie z ich właściwymi procedurami. Niniejsza umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dniu, w którym Strony powiadamiają się wzajemnie o zakończeniu procedur, o których mowa w niniejszym artykule.

Sporządzono w Brukseli, w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, dnia trzynastego grudnia roku dwa tysiące dziesiątego w językach: angielskim, bułgarskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i arabskim, przy czym każdy z tych tekstów jest jednakowo autentyczny.

За Европейския съюз
 Por la Unión Europea
 Za Evropskou unii
 For Den Europæiske Union
 Für die Europäische Union
 Euroopa Liidu nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
 For the European Union
 Pour l'Union européenne
 Per l'Unione europea
 Eiropas Savienības vārdā –
 Europos Sąjungos vardu
 Az Európai Unió részéről
 Ghall-Unjoni Ewropea
 Voor de Europese Unie
 W imieniu Unii Europejskiej
 Pela União Europeia
 Pentru Uniunea Europeană
 Za Európsku úniu
 Za Evropsko unijo
 Euroopan unionin puolesta
 För Europeiska unionen

عن الإتحاد الأوروبي

За Кралство Мароко
 Por el Reino de Marruecos
 Za Marocké království
 For Kongeriget Marokko
 Für das Königreich Marokko
 Maroko Kuningriigi nimel
 Για το Βασίλειο του Μαρόκου
 For the Kingdom of Morocco
 Pour le Royaume du Maroc
 Per il Regno del Marocco
 Marokas Karalistes vārdā –
 Maroko Karalystės vardu
 A Marokkói Királyság részéről
 Ghar-Renju tal-Marokk
 Voor het Koninkrijk Marokko
 W imieniu Królestwa Maroka
 Pelo Reino de Marrocos
 Pentru Regatul Maroc
 Za Marocké kráľovstvo
 Za Kraljevino Maroko
 Marokon kuningaskunnan puolesta
 För Konungariket Marocko

عن المملكة المغربية

ZAŁĄCZNIKI**ZAŁĄCZNIK I: REGULAMIN POSTĘPOWANIA ARBITRAŻOWEGO****ZAŁĄCZNIK II: KODEKS POSTĘPOWANIA CZŁONKÓW ORGANU ARBITRAŻOWEGO I MEDIATORÓW**

ZAŁĄCZNIK I

REGULAMIN POSTĘPOWANIA ARBITRAŻOWEGO**Postanowienia ogólne**

1. W niniejszej umowie i w niniejszym regulaminie:

„doradca” oznacza osobę wyznaczoną przez Stronę w celu doradzania lub pomocy tej Stronie w związku z postępowaniem przed organem arbitrażowym;

„Strona skarżąca” oznacza Stronę występującą z wnioskiem o powołanie zespołu arbitrażowego zgodnie z art. 5 niniejszej umowy;

„Strona, przeciwko której wysunięto zarzut” oznacza Stronę, w stosunku do której podnoszony jest zarzut, że dopuściła się naruszenia postanowień, o których mowa w art. 2 niniejszej umowy;

„organ arbitrażowy” oznacza organ powołany na mocy art. 6 niniejszej umowy;

„przedstawiciel Strony” oznacza pracownika lub każdą osobę powołaną przez ministerstwo lub agencję rządową lub jakiegokolwiek inny podmiot publiczny Strony;

„dzień” oznacza dzień kalendarzowy, o ile nie przewidziano inaczej.

2. Strona, przeciwko której wysunięto zarzut, odpowiedzialna jest za administrację logistyczną procedury rozstrzygnięcia sporów, w szczególności za organizację przesłuchań, chyba że uzgodniono inaczej. Unia Europejska ponosi jednak wszystkie koszty związane ze sprawami organizacyjnymi dotyczącymi konsultacji, mediacji i arbitrażu, z wyjątkiem wynagrodzenia i wydatków mediatorów i arbitrów, które są dzielone.

Powiadomienia i doręczenia

3. Strony i organ arbitrażowy doręczają wszelkie wnioski, zawiadomienia, oświadczenia pisemne lub inne dokumenty pocztą elektroniczną, przesyłając w tym samym dniu kopię faksem, listem poleconym, kurierem, listem za potwierdzeniem odbioru lub przy pomocy innego rodzaju środka komunikacji, który zapewnia rejestrację wysłania przesyłki. Uznaje się, że wiadomość przesłana pocztą elektroniczną i faksem otrzymana jest w dniu jej wysłania, chyba że zostaną przedstawione dowody przeciwnie.
4. Strona dostarcza kopię elektroniczną każdego swego oświadczenia pisemnego drugiej Stronie i każdemu z arbitrów. Dostarcza się również kopię papierową.
5. Wszystkie powiadomienia i doręczenia są adresowane odpowiednio do Ministerstwa Spraw Zagranicznych Maroka i do Dyrekcji Generalnej ds. Handlu Komisji Europejskiej.
6. Drobne błędy pisarskie we wnioskach, zawiadomieniach, oświadczeniach pisemnych lub innych dokumentach związanych z postępowaniem arbitrażowym mogą być poprawiane poprzez przesłanie nowego dokumentu, przy wyraźnym wskazaniu wprowadzonych zmian.
7. Jeśli ostatni dzień na wysłanie dokumentu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy lub dzień odpoczynku w Maroku lub w Unii, dokument może zostać wysłany w następnym dniu roboczym. W każdy pierwszy poniedziałek grudnia Strony przekazują sobie wzajemnie wykaz dni ustawowo wolnych od pracy i dni odpoczynku na kolejny rok. Nie można uznać, że jakiegokolwiek dokumenty, powiadomienie lub wniosek otrzymano w dniu ustawowo wolnym od pracy lub w dniu odpoczynku. Ponadto do celów obliczania wszystkich terminów określonych w niniejszej umowie, wyrażonych w dniach roboczych, uwzględnia się jedynie dni robocze wspólne dla obu Stron.
8. W zależności od treści postanowień będących przedmiotem sporu kopie wszystkich wniosków i powiadomień przekazanych podkomitetowi ds. przemysłu, handlu i usług zgodnie z niniejszą umową przekazuje się również innym stosownym podkomitetom powołanym na mocy układu o stowarzyszeniu.

Rozpoczęcie arbitrażu

9. a) Jeśli zgodnie z art. 6 niniejszej umowy lub postanowieniami 19, 20 lub 49 niniejszego regulaminu członkowie organu arbitrażowego wybierani są w drodze losowania, przy losowaniu obecni są przedstawiciele obu Stron.
b) O ile Strony nie postanowią inaczej, spotykają się one z organem arbitrażowym w ciągu siedmiu dni roboczych od dnia jego powołania w celu ustalenia kwestii, które Strony lub organ arbitrażowy uznają za stosowne, włącznie z wynagrodzeniem i wydatkami arbitrów, które będą zgodne ze standardami WTO. Członkowie organu arbitrażowego i przedstawiciele Stron mogą brać udział w tym posiedzeniu za pośrednictwem telefonu lub wideokonferencji.

10. a) O ile Strony nie postanowią inaczej, w ciągu pięciu dni roboczych od dnia wyboru arbitrów zakres zadań organu arbitrażowego obejmuje:

„zbadanie, w świetle odpowiednich postanowień umów, o których mowa w art. 2 umowy o rozstrzygnięciu sporów, sprawy zgłoszonej we wniosku o powołanie organu arbitrażowego, wydanie decyzji w sprawie zgodności danego środka z postanowieniami, o których mowa w art. 2 umowy o rozstrzygnięciu sporów, oraz wydanie decyzji zgodnie z art. 8 umowy o rozstrzygnięciu sporów”.

- b) Strony muszą przekazać organowi arbitrażowemu uzgodniony zakres zadań w ciągu pięciu dni roboczych od dokonania uzgodnień.

Składanie wstępnych oświadczeń

11. Strona skarżąca dostarcza wstępny wniosek pisemny nie później niż 20 dni po dacie powołania organu arbitrażowego. Strona, przeciwko której wysunięto zarzut, dostarcza pisemny wniosek przeciwny nie później niż 20 dni po dacie dostarczenia wstępnego oświadczenia pisemnego.

Funkcjonowanie organów arbitrażowych

12. Wszystkie posiedzenia organu arbitrażowego prowadzi jego przewodniczący. Organ arbitrażowy może przekazać przewodniczącemu upoważnienie do podejmowania decyzji administracyjnych i proceduralnych.
13. O ile niniejsza umowa nie stanowi inaczej, organ arbitrażowy może wykonywać swoje czynności przy użyciu wszelkich środków, włącznie z telefonem, faksem i łączami komputerowymi.
14. W obradach organu arbitrażowego mogą brać udział wyłącznie arbitrzy, lecz organ arbitrażowy może zezwolić na uczestniczenie w obradach swoim asystentem.
15. Za przygotowanie wszelkich decyzji odpowiada wyłącznie organ arbitrażowy; przygotowanie decyzji nie może być zlecane.
16. W przypadku pojawienia się kwestii proceduralnych, których postanowienia niniejszej umowy i jej załączników nie regulują, organ arbitrażowy, po konsultacji ze Stronami, może przyjąć każdą stosowną procedurę, która nie jest sprzeczna z niniejszą umową.
17. Jeżeli organ arbitrażowy uzna, że konieczna jest zmiana terminu mającego zastosowanie w ramach postępowania lub dokonanie jakichkolwiek innych dostosowań proceduralnych lub administracyjnych, informuje pisemnie Strony o powodach takich zmian lub dostosowań, wskazując termin lub konieczne dostosowanie. Organ arbitrażowy może przyjąć taką zmianę lub dostosowanie po konsultacji ze Stronami. Terminy określone w art. 8 ust. 2 niniejszej umowy nie mogą być zmienione.

Zastępstwo

18. Jeśli arbiter nie może uczestniczyć w postępowaniu, wycofuje się z udziału lub musi być zastąpiony, wybrana zostaje osoba w jego zastępstwie zgodnie z art. 6 ust. 3.
19. W przypadku gdy jedna ze Stron uzna, że arbiter nie spełnia wymogów kodeksu postępowania i w związku z tym powinien zostać zastąpiony, Strona ta powiadamia drugą Stronę w ciągu 15 dni od poznania okoliczności istotnego naruszenia kodeksu postępowania przez arbitra.

W przypadku gdy jedna ze Stron uzna, że arbiter inny niż przewodniczący nie spełnia wymogów kodeksu postępowania, Strony konsultują się i za obopólnym porozumieniem odwołują takiego arbitra oraz dokonują wyboru nowego arbitra zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 3 niniejszej umowy.

Jeśli Strony nie dojdą do porozumienia co do potrzeby wymiany arbitra, każda ze Stron może wystąpić z wnioskiem o przekazanie sprawy przewodniczącemu organu arbitrażowego, którego decyzja jest ostateczna.

Jeśli przewodniczący uzna, że arbiter nie spełnia wymogów kodeksu postępowania, wybiera on nowego arbitra w drodze losowania spośród grona osób, o którym mowa w art. 19 ust. 1 niniejszej umowy, do którego należał poprzedni arbiter. Jeśli poprzedni arbiter został wybrany przez Strony zgodnie z art. 6 ust. 2 niniejszej umowy, osoba go zastępująca zostaje wybrana w drodze losowania spośród grona osób, które zostały zaproponowane przez Stronę skarżącą oraz Stronę, przeciwko której wysunięto zarzut, zgodnie z art. 19 ust. 1 niniejszej umowy. Wyboru nowego arbitra dokonuje się w ciągu pięciu dni roboczych od dnia złożenia wniosku przewodniczącemu organu arbitrażowego.

20. W przypadku gdy jedna ze Stron uzna, że przewodniczący organu arbitrażowego nie spełnia wymogów kodeksu postępowania, Strony konsultują się i za obopólnym porozumieniem odwołują przewodniczącego i dokonują wyboru nowego przewodniczącego zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 3 niniejszej umowy.

Jeśli Strony nie dojdą do porozumienia w kwestii potrzeby wymiany przewodniczącego organu arbitrażowego, każda ze Stron może wystąpić z wnioskiem o przekazanie sprawy jednemu z pozostałych członków grona osób wytypowanych do pełnienia funkcji przewodniczącego zgodnie z art. 19 ust. 1 niniejszej umowy. Jego nazwisko jest losowane przez przewodniczących podkomitetu ds. przemysłu, handlu i usług lub osobę przez nich delegowaną. Decyzja tej osoby dotycząca potrzeby wymiany przewodniczącego jest ostateczna.

Jeśli osoba ta uzna, że poprzedni przewodniczący nie spełnia wymogów kodeksu postępowania, wybiera ona nowego przewodniczącego w drodze losowania spośród grona pozostałych osób wytypowanych do pełnienia funkcji przewodniczącego zgodnie z art. 19 ust. 1 niniejszej umowy. Wyboru nowego przewodniczącego dokonuje się w ciągu pięciu dni roboczych od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w niniejszym ustępie.

21. Prowadzone przez organ arbitrażowy czynności zawieszają się na okres potrzebny do przeprowadzenia procedur przewidzianych w przepisach 18, 19 i 20.

Przesłuchania

22. Przewodniczący wyznacza dzień i godzinę przesłuchania w porozumieniu ze Stronami i innymi członkami organu arbitrażowego oraz przekazuje Stronom pisemne potwierdzenie. Informacja ta podawana jest również do publicznej wiadomości przez Stronę odpowiedzialną za logistyczne zarządzanie postępowaniem, jeśli przesłuchanie ma charakter otwarty. O ile jedna ze Stron nie wyrazi sprzeciwu, organ arbitrażowy może podjąć decyzję o nieorganizowaniu przesłuchania.
23. O ile Strony nie postanowią inaczej, przesłuchanie odbywa się w Brukseli, gdy Stroną skarżącą jest Maroko, lub w Rabacie, gdy Stroną skarżącą jest Unia.
24. Organ arbitrażowy może zorganizować jedno dodatkowe przesłuchanie jedynie w wyjątkowych okolicznościach. Nie organizuje się dodatkowego przesłuchania w przypadku procedur ustanowionych w art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 3 i art. 13 ust. 2 niniejszej umowy.

25. W całości wszystkich przesłuchań uczestniczą wszyscy arbitrzy.

26. Następujące osoby mogą uczestniczyć w przesłuchaniach, bez względu na to, czy postępowanie jest otwarte dla publiczności, czy też nie:

- a) przedstawiciele Stron;
- b) doradcy Stron;
- c) członkowie personelu administracyjnego, tłumacze ustni i pisemni, protokolanci sądowi; oraz
- d) asystenci arbitrów.

Przed organem arbitrażowym głos zabierać mogą wyłącznie przedstawiciele i doradcy Stron.

27. Każda ze Stron, nie później niż pięć dni roboczych przed datą przesłuchania, dostarcza organowi arbitrażowemu wykaz nazwisk osób przedstawiających na przesłuchaniu argumenty ustne lub oświadczenia w imieniu danej Strony i wykaz innych przedstawicieli lub doradców, którzy wezmą udział w przesłuchaniu.

28. Przesłuchania prowadzone przez organ arbitrażowy są otwarte dla publiczności, chyba że Strony postanowią inaczej. Jeśli Strony postanowią, że przesłuchanie ma charakter zamknięty, część tego przesłuchania może być jednak otwarta dla publiczności, jeśli organ arbitrażowy, na wniosek Stron, podejmie taką decyzję. Organ arbitrażowy spotyka się jednak na zamkniętej sesji, w przypadku gdy oświadczenia i argumenty Strony zawierają poufne informacje handlowe.

29. Organ arbitrażowy prowadzi przesłuchanie w następujący sposób:

Twierdzenia

- a) twierdzenie Strony skarżącej;
- b) twierdzenie Strony, przeciwko której wysunięto zarzut.

Repliki

- a) twierdzenie Strony skarżącej;
- b) odpowiedź Strony, przeciwko której wysunięto zarzut.

30. Organ arbitrażowy może kierować pytania do każdej ze Stron w każdym momencie przesłuchania.

31. Organ arbitrażowy zapewnia sporządzenie protokołu z każdego przesłuchania i jego przekazanie Stronom w najkrótszym możliwym terminie.
32. W terminie 10 dni roboczych od daty przesłuchania każda ze Stron może przedstawić dodatkowe oświadczenie pisemne dotyczące wszelkich kwestii, które pojawiły się w trakcie przesłuchania.

Pytania pisemne

33. Organ arbitrażowy może w każdym momencie postępowania zwracać się z pytaniami w formie pisemnej do jednej lub obu Stron. Każda ze Stron otrzymuje kopię wszystkich pytań zadanych przez organ arbitrażowy.
34. Strona dostarcza również drugiej Stronie kopię swoich pisemnych odpowiedzi na pytania organu arbitrażowego. Każdej Stronie umożliwia się przedstawienie pisemnych uwag do odpowiedzi drugiej Strony w ciągu pięciu dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi.

Poufność

35. Strony zapewniają poufność przesłuchań organu arbitrażowego, w przypadku gdy odbywają się one w formie sesji zamkniętej zgodnie z przepisem 28. Każda ze Stron traktuje jako poufne wszelkie informacje przedstawione organowi arbitrażowemu przez drugą Stronę, które Strona ta wskazała jako poufne. W przypadku gdy Strona przedstawia organowi arbitrażowemu poufną wersję swoich oświadczeń pisemnych, na wniosek drugiej Strony, przedstawia ona również niemające poufnego charakteru streszczenie informacji znajdujących się w swoich oświadczeniach, które może być podane do publicznej wiadomości. Streszczenie to przedstawiane jest nie później niż w ciągu 15 dni od dnia złożenia wniosku lub przedstawienia oświadczenia, w zależności od tego, co nastąpiło później. Nic w niniejszym regulaminie nie uniemożliwia Stronie publicznego ujawnienia deklaracji dotyczących jej własnego stanowiska.

Kontakty ex parte

36. Organ arbitrażowy nie spotyka się ani nie kontaktuje ze Stroną pod nieobecność drugiej Strony.
37. Żaden z członków organu arbitrażowego nie może omawiać żadnych aspektów przedmiotu postępowania przed organem arbitrażowym ze Stroną lub obiema Stronami pod nieobecność pozostałych arbitrów.

Oświadczenia amicus curiae

38. W przypadku braku innych ustaleń Stron, w ciągu pięciu dni od daty powołania organu arbitrażowego organ ten może otrzymać niezamówione oświadczenia pisemne, pod warunkiem że zostały one złożone w ciągu 10 dni od dnia powołania organu arbitrażowego, są zwięzłe, a w każdym razie wraz z załącznikami nie przekraczają 15 stron maszynopisu, i mają bezpośredni związek z okolicznościami faktycznymi rozpatrywanymi przez organ arbitrażowy.
39. Oświadczenie takie zawiera opis osoby je składającej, niezależnie od tego, czy jest to osoba fizyczna czy prawna, w tym opis charakteru jej działalności i źródła finansowania, oraz określa, jaki dana osoba ma interes w danym postępowaniu arbitrażowym. Oświadczenie sporządza się w językach wybranych przez Strony zgodnie z przepisami 42 i 43 niniejszego regulaminu.
40. Organ arbitrażowy wymienia w swojej decyzji wszystkie otrzymane oświadczenia, które są zgodne z powyższymi zasadami. Organ arbitrażowy nie jest zobowiązany do odnoszenia się w swojej decyzji do argumentów przedstawionych w takich oświadczeniach. Wszelkie oświadczenia otrzymane przez organ arbitrażowy zgodnie z tą zasadą, zostają przedłożone Stronom w celu przedstawienia ich uwag.

Sprawy pilne

41. W sprawach pilnych, o których mowa w niniejszej umowie, organ arbitrażowy po konsultacji ze Stronami odpowiednio dostosowuje terminy określone w niniejszym regulaminie i powiadamia Strony o tych dostosowaniach.

Tłumaczenia pisemne i ustne

42. Podczas konsultacji, o których mowa w art. 6 ust. 2 niniejszej umowy, a najpóźniej na posiedzeniu, o którym mowa w przepisie 9 lit. b) niniejszego regulaminu, Strony dokładają wszelkich starań, aby ustalić wspólny język roboczy postępowania przed organem arbitrażowym.
43. Jeżeli Strony nie są w stanie uzgodnić wspólnego języka roboczego, każda ze Stron organizuje tłumaczenie swoich oświadczeń pisemnych na język, który wybrała druga Strona, i ponosi jego koszty.
44. Strona, przeciwko której wysunięto zarzut, zapewnia tłumaczenie ustnych oświadczeń na języki wybrane przez Strony.
45. Decyzje organu arbitrażowego są przekazywane w języku lub językach wybranych przez Strony.
46. Każda ze Stron może przedstawić uwagi do każdego tłumaczenia dokumentu przygotowanego zgodnie z tymi zasadami.

Obliczanie terminów

47. Jeśli w wyniku zastosowania przepisu 7 niniejszego regulaminu jedna ze Stron otrzyma dokument w dniu innym niż dzień, w którym otrzyma go druga Strona, termin obliczany na podstawie daty otrzymania dokumentu liczy się od późniejszej z tych dwóch dat otrzymania dokumentu.

Pozostałe procedury

48. Niniejszy regulamin stosuje się również do procedur ustanowionych na mocy art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 3 i art. 13 ust. 2 niniejszej umowy. Terminy określone w niniejszym regulaminie dostosowuje się jednak do specjalnych terminów przewidzianych w tych postanowieniach na wydawanie decyzji przez organ arbitrażowy.
49. W przypadku gdy organ arbitrażowy w pierwotnym składzie lub niektórzy jego członkowie nie mogą zebrać się ponownie w związku z procedurami ustanowionymi na mocy art. 10 ust. 2, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 3 i art. 13 ust. 2 niniejszej umowy, zastosowanie mają procedury określone w art. 6 niniejszej umowy. Termin przekazania decyzji zostaje w takim przypadku przedłużony o 15 dni.
-

ZAŁĄCZNIK II

KODEKS POSTĘPOWANIA CZŁONKÓW ORGANU ARBITRAŻOWEGO I MEDIATORÓW

Definicje

1. W niniejszym kodeksie postępowania:
 - a) „członek” lub „arbiter” oznacza członka organu arbitrażowego skutecznie powołanego na mocy art. 6 niniejszej umowy;
 - b) „mediator” oznacza osobę, która prowadzi mediacje zgodnie z art. 4 niniejszej umowy;
 - c) „kandydat” oznacza osobę, której nazwisko znajduje się na liście arbitrów, o której mowa w art. 19 niniejszej umowy i którą bierze się pod uwagę przy wyborze członków organu arbitrażowego na mocy art. 6 niniejszej umowy;
 - d) „asystent” oznacza osobę, która zgodnie z zakresem zadań członka pomaga mu w prowadzeniu badań lub wspomaga go w wykonywaniu jego funkcji;
 - e) „postępowanie”, o ile nie przewidziano inaczej, oznacza postępowanie organu arbitrażowego na mocy niniejszej umowy;
 - f) „pracownicy”, w stosunku do członka, oznaczają osoby, którymi kieruje i które kontroluje członek, inne niż asystenci.

Odpowiedzialność procesowa

2. Każdy kandydat i członek unika niewłaściwych zachowań i ich znamion, jest osobą niezależną i bezstronną, unika bezpośrednich lub pośrednich konfliktów interesów i przestrzega wysokich standardów postępowania, aby zachować uczciwość i bezstronność mechanizmu rozstrzygania sporów. Byli członkowie muszą stosować się do zobowiązań ustanowionych w przepisach 15, 16, 17 i 18 niniejszego kodeksu postępowania.

Obowiązki ujawnienia

3. Przed potwierdzeniem, że kandydat został wybrany na członka zespołu arbitrażowego powołanego na mocy niniejszej umowy, ujawnia on wszelkie interesy, związki lub kwestie, jakie mogą mieć wpływ na jego niezależność lub bezstronność lub które mogą słusznie wywoływać wrażenie niewłaściwego zachowania lub stronniczości w trakcie postępowania. W tym celu kandydat podejmuje wszystkie rozsądne starania, aby rozpoznać wszelkie takie interesy, związki lub kwestie.
4. Kandydat lub członek informuje o kwestiach dotyczących faktycznego lub potencjalnego naruszenia niniejszego kodeksu postępowania wyłącznie podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług; kwestie te są następnie rozważane przez Strony.
5. Po swoim wyborze członek nadal podejmuje wszystkie rozsądne starania, aby rozpoznać wszystkie interesy, związki i kwestie, o których mowa w przepisie 3 niniejszego kodeksu postępowania oraz ujawnia je. Obowiązek ich ujawnienia ma charakter ciągły, co oznacza, że członek ma ujawniać wszelkie interesy, związki lub kwestie, które mogą wynikać na każdym etapie postępowania. Członek ujawnia takie interesy, związki i kwestie, informując o tym na piśmie podkomitet ds. przemysłu, handlu i usług, w celu rozpatrzenia ich przez Strony.

Obowiązki członków

6. Po swoim wyborze członek w trakcie całego postępowania wykonuje swoje obowiązki w sposób dokładny i sprawny, przestrzegając przy tym zasad uczciwości i staranności.
7. Członek rozważa jedynie kwestie poruszane w trakcie postępowania i konieczne dla wydania decyzji i nie przekazuje tego obowiązku innej osobie.
8. Członek podejmuje wszystkie właściwe kroki w celu zapewnienia, aby jego asystent i pracownicy znali przepisy 2, 3, 4, 5, 16, 17 i 18 niniejszego kodeksu postępowania oraz ich przestrzegali.
9. Członek nie angażuje się w kontakty *ex parte* dotyczące postępowania.

Niezależność i bezstronność członków

10. Członek musi być niezależny i bezstronny oraz unikać stwarzania wrażenia niewłaściwego zachowania lub stronniczości. Członek nie może działać pod wpływem własnych interesów, nacisków z zewnątrz, względów politycznych, żądań społecznych i lojalności w stosunku do jednej ze Stron lub z obawy przed krytyką.

11. Członek nie podejmuje w sposób bezpośredni lub pośredni jakichkolwiek zobowiązań ani nie przyjmuje korzyści mogących w jakikolwiek sposób zakłócić właściwe wykonywanie jego obowiązków lub stworzyć wrażenie zakłócenia ich właściwego wykonywania.
12. Członek nie może wykorzystywać swojego stanowiska w organie arbitrażowym do realizacji jakichkolwiek osobistych lub prywatnych interesów i unika postępowania, które może sprawiać wrażenie, że inne osoby mogą wywierać na niego wpływ ze względu na swoją szczególną sytuację.
13. Członek nie może pozwolić na to, aby związki lub zobowiązania finansowe, handlowe, zawodowe, rodzinne lub społeczne miały wpływ na jego postępowanie lub sądy.
14. Członek musi unikać nawiązywania związków lub uzyskiwania korzyści finansowych, które mogą mieć wpływ na jego bezstronność lub mogą stwarzać wrażenie niewłaściwego zachowania lub stronniczości.

Obowiązki byłych członków

15. Wszyscy byli członkowie muszą unikać wszelkich działań mogących stwarzać wrażenie, że wykonując swoje obowiązki, byli stronniczy lub że odnosili korzyści z decyzji organu arbitrażowego.

Poufność

16. Członek lub były członek w żadnym momencie nie ujawnia ani nie wykorzystuje jakichkolwiek niedostępnych publicznie informacji dotyczących postępowania lub uzyskanych w trakcie postępowania, z wyjątkiem ujawnienia lub wykorzystania do celów tego postępowania, i w żadnym przypadku nie ujawnia ani nie wykorzystuje takich informacji dla uzyskania osobistych korzyści lub korzyści dla innych, lub aby zaszkodzić interesom innych.
17. Członek nie ujawnia decyzji organu arbitrażowego, ani jej części, przed jej opublikowaniem zgodnie z niniejszą umową.
18. Członek lub były członek w żadnym momencie nie ujawnia treści obrad organu arbitrażowego ani poglądów innego członka.

Koszty

19. Każdy członek rejestruje czas poświęcony postępowaniu i sporządza końcowe rozliczenie czasu oraz poniesionych przez siebie wydatków.

Mediatorzy

20. Zasady opisane w niniejszym kodeksie postępowania jako odnoszące się do członków lub byłych członków stosuje się, z uwzględnieniem niezbędnych zmian, do mediatorów.
-

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 647/2011

z dnia 4 lipca 2011 r.

w sprawie sprostowania słoweńskiej wersji rozporządzenia (UE) nr 258/2010 w sprawie wprowadzenia szczególnych warunków dotyczących przywozu gumy guar pochodzącej lub wysyłanej z Indii w związku z ryzykiem zanieczyszczenia pentachlorofenolem i dioksynami oraz w sprawie uchylecia decyzji 2008/352/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾, w szczególności jego art. 53 ust. 1 lit. b) ppkt (ii),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 25 marca 2010 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 258/2010⁽²⁾ w sprawie wprowadzenia szczególnych warunków dotyczących przywozu gumy guar i uchylecia decyzji 2008/352/WE. W słoweńskiej wersji językowej tego rozporządzenia sformułowanie „feed and food business operators” zostało przetłumaczone niepoprawnie, w związku z czym konieczne jest

sprostowanie tej wersji językowej. Sprostowanie nie ma wpływu na inne wersje językowe.

- (2) Należy zatem odpowiednio sprostować rozporządzenie (WE) nr 258/2010.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie w sprawie sprostowania dotyczy wyłącznie słoweńskiej wersji językowej.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 80 z 26.3.2010, s. 28.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 648/2011

z dnia 4 lipca 2011 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1266/2007 w odniesieniu do okresu stosowania przepisów przejściowych dotyczących warunków zwolnienia niektórych zwierząt z zakazu opuszczania przewidzianego w dyrektywie Rady 2000/75/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiającą przepisy szczególne dotyczące kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 1 lit. c), art. 11 i 12 oraz art. 19 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1266/2007 z dnia 26 października 2007 r. w sprawie przepisów wykonawczych dotyczących dyrektywy Rady 2000/75/WE w odniesieniu do kontroli, monitorowania, nadzoru i ograniczeń przemieszczeń niektórych zwierząt należących do gatunków podatnych na zarażenie chorobą niebieskiego języka ⁽²⁾ ustanowiono przepisy dotyczące kontroli, monitorowania, nadzoru i ograniczeń przemieszczeń tych zwierząt, w związku z chorobą niebieskiego języka, w obrębie stref zamkniętych i poza ich granice.
- (2) W art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1266/2007 ustanowiono warunki zwolnienia z zakazu opuszczania przewidzianego w dyrektywie 2000/75/WE. Zgodnie z art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia przemieszczenia zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków z gospodarstwa, centrum uzyskiwania nasienia lub centrum składowania nasienia położonego w strefie zamkniętej do innego gospodarstwa lub centrum uzyskiwania nasienia lub centrum składowania nasienia będą zwolnione z zakazu opuszczania strefy zamkniętej pod warunkiem spełnienia warunków określonych w załączniku III do tego rozporządzenia lub wszelkich innych stosownych warunków gwarantujących zdrowie zwierząt na podstawie pozytywnych wyników oceny ryzyka związanego ze stosowaniem środków przeciwko rozprzestrzenianiu się wirusa choroby niebieskiego języka i do ochrony zwierząt przed atakiem nosicieli, wymaganych przez właściwy organ w miejscu pochodzenia i zatwierdzonych przez właściwy organ w miejscu przeznaczenia, przed przemieszczeniem zwierząt.
- (3) Artykuł 9a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1266/2007 stanowi, że, jako środek przejściowy, w drodze odstępowania od warunków określonych w załączniku III do tego rozporządzenia państwa członkowskie przeznaczenia

mogą wymagać, aby przemieszczanie niektórych zwierząt objętych zwolnieniem przewidzianym w art. 8 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia było poddane obowiązkowi spełniania dodatkowych warunków, w oparciu o ocenę ryzyka uwzględniającą entomologiczne i epidemiologiczne warunki wprowadzania zwierząt. Zgodnie z tymi warunkami dodatkowymi wiek zwierząt nie może przekraczać 90 dni, zwierzęta muszą być od urodzenia trzymane w warunkach zamkniętych, zapewniających ochronę przed nosicielami, oraz poddane niektórym badaniom, o których mowa w załączniku III do tego rozporządzenia.

- (4) Rozporządzeniem (WE) nr 1266/2007, zmienionym rozporządzeniem (UE) nr 1142/2010 ⁽³⁾, przedłużono okres stosowania środków przejściowych, o których mowa w art. 9(a) rozporządzenia (WE) nr 1266/2007, o kolejne sześć miesięcy, tj. do dnia 30 czerwca 2011 r. W okresie gdy przyjmowano rozporządzenie (UE) nr 1142/2010, przewidywano, że nowe reguły w zakresie kryteriów dotyczących zakładów odpornych na wektory zostaną zamieszczone w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1266/2007, a co za tym idzie, nie będzie potrzeby dalszego stosowania takich środków przejściowych. Na razie jednak nie wprowadzono takich planowanych zmian w załączniku III do tego rozporządzenia.
- (5) W związku z powyższym należy przedłużyć okres stosowania środków przejściowych, o których mowa w art. 9a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1266/2007 o kolejny rok, do czasu przyjęcia zmian w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1266/2007 w zakresie zakładów odpornych na wektory.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1266/2007.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W zdaniu wprowadzającym w art. 9a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1266/2007 datę „30 czerwca 2011 r.” zastępuje się datą „30 czerwca 2012 r.”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 74.

⁽²⁾ Dz.U. L 283 z 27.10.2007, s. 37.

⁽³⁾ Dz.U. L 322 z 8.12.2010, s. 20.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 649/2011**z dnia 4 lipca 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 5 lipca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lipca 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	AL	49,0
	AR	26,0
	EC	26,0
	MK	31,8
	TR	53,0
	US	26,0
	ZZ	35,3
0707 00 05	TR	95,0
	ZZ	95,0
0709 90 70	EC	28,8
	TR	112,4
	ZZ	70,6
0805 50 10	AR	62,6
	BR	42,9
	CL	88,7
	TR	68,0
	UY	56,9
	ZA	71,8
	ZZ	65,2
0808 10 80	AR	123,5
	BR	80,4
	CL	88,6
	CN	91,2
	NZ	112,3
	US	132,1
	UY	61,9
	ZA	78,7
	ZZ	96,1
0808 20 50	AR	79,1
	AU	65,1
	CL	113,0
	CN	53,5
	NZ	161,1
	ZA	88,4
	ZZ	93,4
0809 10 00	AR	89,7
	TR	276,6
	XS	152,4
	ZZ	172,9
0809 20 95	TR	295,1
	ZZ	295,1
0809 30	TR	179,1
	XS	55,8
	ZZ	117,5

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 650/2011**z dnia 4 lipca 2011 r.****zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywózowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (UE) nr 867/2010 na rok gospodarczy 2010/2011**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kwoty cen reprezentatywnych oraz dodatkowych należności stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru

surowego oraz niektórych syropów zostały ustalone na rok gospodarczy 2010/2011 rozporządzeniem Komisji (UE) nr 867/2010 ⁽³⁾. Te ceny i kwoty zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 646/2011 ⁽⁴⁾.

- (2) Zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 951/2006 dane, którymi dysponuje obecnie Komisja, stanowią podstawę do korekty wymienionych kwot,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności celne mające zastosowanie w ramach przywozu produktów, o których mowa w art. 36 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, ustalone na rok gospodarczy 2010/2011 rozporządzeniem (UE) nr 867/2010, zostają zmienione zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 5 lipca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lipca 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24.⁽³⁾ Dz.U. L 259 z 1.10.2010, s. 3.⁽⁴⁾ Dz.U. L 175 z 2.7.2011, s. 8.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione kwoty cen reprezentatywnych i dodatkowych należności celnych przywozowych dla cukru białego, cukru surowego oraz produktów objętych kodem CN 1702 90 95, obowiązujące od dnia 5 lipca 2011 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	50,36	0,00
1701 11 90 ⁽¹⁾	50,36	0,00
1701 12 10 ⁽¹⁾	50,36	0,00
1701 12 90 ⁽¹⁾	50,36	0,00
1701 91 00 ⁽²⁾	53,10	1,54
1701 99 10 ⁽²⁾	53,10	0,00
1701 99 90 ⁽²⁾	53,10	0,00
1702 90 95 ⁽³⁾	0,53	0,20

⁽¹⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt III załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽²⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt II załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽³⁾ Stawka dla zawartości sacharozy wynoszącej 1 %.

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2011/64/UE

z dnia 21 czerwca 2011 r.

w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych

(tekst jednolity)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywy Rady 92/79/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia podatków od papierosów⁽¹⁾, 92/80/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia podatków od wyrobów tytoniowych innych niż papierosy⁽²⁾ oraz 95/59/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych⁽³⁾ zostały kilkakrotnie znacząco zmienione⁽⁴⁾. Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości wymienione dyrektywy powinny zostać ujednolicone poprzez zgromadzenie ich w jednym akcie.

(2) Unijne przepisy podatkowe dotyczące wyrobów tytoniowych wymagają zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i równocześnie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, zgodnie z wymogiem art. 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę, że wyroby tytoniowe mogą być przyczyną poważnych problemów zdrowotnych i że Unia jest stroną Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o Ograniczeniu Użycia Tytoniu. Należy uwzględnić istniejącą sytuację właściwą dla każdego z różnych rodzajów wyrobów tytoniowych.

(3) Jednym z celów Traktatu o Unii Europejskiej jest ustanowienie unii gospodarczej, której cechy są podobne do tych występujących na rynku krajowym, w obrębie której istnieje zdrowa konkurencja. W odniesieniu do wyrobów tytoniowych osiągnięcie tego celu przewiduje, że stosowanie w państwach członkowskich podatków mających wpływ na spożycie wyrobów w tym sektorze nie zakłóca warunków konkurencji i nie hamuje swobodnego przepływu tych wyrobów w Unii.

(4) Różne rodzaje wyrobów tytoniowych, rozróżnianych według ich cech oraz według sposobu ich użycia, powinny zostać zdefiniowane.

(5) Należy dokonać rozróżnienia między tytoniem drobno krojonym przeznaczonym do skręcania papierosów a innym tytoniem do palenia.

(6) Tytoń zrolowany, nadający się do palenia w tej postaci po prostej obróbce, również powinien zostać uznany za papierosy do celów jednolitego opodatkowania tych produktów.

(7) Producent powinien zostać zdefiniowany jako osoba fizyczna lub prawna, która faktycznie przygotowuje wyroby tytoniowe i ustala maksymalną detaliczną cenę sprzedaży dla każdego z państw członkowskich, w którym dane wyroby mają być dopuszczone do konsumpcji.

(8) W interesie jednolitego i sprawiedliwego opodatkowania należy ustanowić definicję papierosów, cygar i cygaretek oraz innego tytoniu do palenia w taki sposób, aby, odpowiednio: tytoń zrolowany, który w zależności od jego długości można uznać za dwa papierosy lub większą ich liczbę, był traktowany do celów podatku akcyzowego jako dwa papierosy lub większa ich liczba; rodzaj cygara, który jest podobny pod wieloma względami do papierosa, był traktowany do celów podatku akcyzowego jako papieros; tytoń do palenia, który jest podobny pod wieloma względami do tytoniu drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów, był traktowany do celów podatku akcyzowego jako tytoń drobno krojony, a odpady tytoniowe zostały wyraźnie zdefiniowane. W związku z trudnościami gospodarczymi, jakie dla zainteresowanych podmiotów gospodarczych z Niemiec i Węgier mogłoby spowodować natychmiastowe wprowadzenie w życie, Niemcy i Węgry powinny zostać upoważnione do odroczenia stosowania definicji cygar i cygaretek do dnia 1 stycznia 2015 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. L 291 z 6.12.1995, s. 40.

⁽⁴⁾ Zob. załącznik I część A.

- (9) Jeśli chodzi o podatek akcyzowy, harmonizacja struktur musi w szczególności zapobiegać zakłócaniu konkurencji różnych kategorii wyrobów tytoniowych należących do tej samej grupy przez skutki nałożenia podatku i w konsekwencji doprowadzić do otwarcia rynków krajowych państw członkowskich.
- (10) Bezwzględna konieczność konkurencji zakłada istnienie systemu swobodnie kształtujących się cen dla wszystkich grup wyrobów tytoniowych.
- (11) Struktura podatku akcyzowego na papierosy musi zawierać, oprócz specyficznego składnika obliczanego na sztukę wyrobu, proporcjonalny składnik oparty na detalicznej cenie sprzedaży, obejmujący wszystkie podatki. Podatek obrotowy nakładany na papierosy ma taki sam skutek jak proporcjonalny podatek akcyzowy i fakt ten powinien być wzięty pod uwagę w przypadku gdy ustalany jest stosunek między specyficznym składnikiem podatku akcyzowego a całkowitym ciężarem podatkowym.
- (12) Bez uszczerbku dla mieszanej struktury podatkowej i maksymalnego udziału specyficznego składnika w całkowitym obciążeniu podatkowym, państwa członkowskie należy wyposażyć w skuteczne środki służące nakładaniu specyficznego lub minimalnego podatku akcyzowego na papierosy, tak aby zapewnić stosowanie w całej Unii co najmniej pewnej minimalnej kwoty opodatkowania.
- (13) Dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego niezbędne jest ustanowienie minimalnych podatków akcyzowych dla wszystkich kategorii wyrobów tytoniowych.
- (14) W odniesieniu do papierosów należy zapewnić neutralne warunki konkurencji dla producentów, zmniejszyć rozdrobnienie rynków wyrobów tytoniowych oraz sprzyjać osiągnięciu celów zdrowotnych. Zatem minimum oparte na cenie powinno odnosić się do średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, a minimum kwotowe powinno mieć zastosowanie do wszystkich papierosów. Z tych samych przyczyn średnia ważona cena detaliczna sprzedaży powinna stanowić również poziom odniesienia dla pomiarów znaczenia specyficznego podatku akcyzowego w obrębie całego obciążenia podatkowego.
- (15) W odniesieniu do cen i poziomów podatku akcyzowego, w szczególności w odniesieniu do papierosów, które stanowią zdecydowanie najważniejszą kategorię wyrobów tytoniowych, jak również w odniesieniu do tytoniu drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów, nadal istnieją znaczne różnice pomiędzy państwami członkowskimi, które mogą zakłócać działanie rynku wewnętrznego. Dlatego pewien stopień zbieżności pomiędzy poziomami podatków stosowanymi w państwach członkowskich pomógłby w ograniczeniu oszustw i przemytu w Unii.
- (16) Taka zbieżność przyczyniłaby się również do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego. Poziom opodatkowania jest jednym z głównych czynników wpływających na cenę wyrobów tytoniowych, która z kolei wpływa na zwyczaje związane z paleniem wśród konsumentów. Oszustwa i przemyt podważają determinowane podatkami poziomy cen, w szczególności cen papierosów i tytoniu drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów, a tym samym zagrażają osiągnięciu celów dotyczących kontroli tytoniu i celów w zakresie ochrony zdrowia.
- (17) Jeśli chodzi o wyroby inne niż papierosy, dla wszystkich wyrobów należących do tej samej grupy wyrobów tytoniowych powinien zostać ustanowiony zharmonizowany rozkład ciężaru podatku. Ustalenie całkowitego minimalnego podatku akcyzowego, wyrażonego w procencie, w kwocie od kilograma lub od danej liczby sztuk jest najważniejsze dla funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (18) Jeśli chodzi o tytoń drobno krojony przeznaczony do skręcania papierosów, unijne minimum oparte na cenie powinno być wyrażone w taki sposób, aby uzyskać skutki podobne do uzyskiwanych w przypadku papierosów, a za punkt odniesienia powinna służyć średnia ważona detaliczna cena sprzedaży.
- (19) Należy zbliżyć minimalne poziomy dla tytoniu drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów do minimalnych poziomów mających zastosowanie do papierosów, tak, aby w większym stopniu uwzględnić istniejący stopień konkurencji pomiędzy tymi dwoma wyrobami, odzwierciedlonej w obserwowanych wzorcach spożycia, jak również ich równie szkodliwy charakter.
- (20) Portugalii należy przyznać możliwość stosowania obniżonych stawek w odniesieniu do papierosów produkowanych przez drobnych producentów i konsumowanych w najbardziej peryferyjnych regionach Azorów i Madery.
- (21) Okresy przejściowe powinny umożliwić państwom członkowskim sprawne dostosowanie do poziomów całkowitego podatku akcyzowego, ograniczając tym samym ewentualne skutki uboczne.
- (22) Aby zapobiec zachwianiu równowagi gospodarczej i społecznej na Korsyce, jest ważne i uzasadnione, aby zapewnić odstępstwo do dnia 31 grudnia 2015 r., dzięki któremu Francja może stosować stawkę podatku akcyzowego, która jest niższa od stawki krajowej na papierosy i inne wyroby tytoniowe dopuszczone do konsumpcji na Korsyce. Do tego dnia zasady podatkowe dla wyrobów tytoniowych dopuszczonych tam do konsumpcji powinny zostać ujednoczone z zasadami obowiązującymi dla Francji kontynentalnej. Niemniej jednak należy uniknąć zbyt raptownej zmiany i dlatego powinno się wprowadzać stopniowy wzrost podatku akcyzowego obecnie nałożonego na papierosy oraz na tytoń drobno krojony przeznaczony do skręcania papierosów na Korsyce.
- (23) Większość państw członkowskich przyznaje wyłączenia od podatku akcyzowego lub dokonuje zwrotów tego podatku w odniesieniu do niektórych typów wyrobów tytoniowych w zależności od ich wykorzystania; wyłączenia lub zwroty w przypadku szczególnych sposobów wykorzystania powinny zostać sprecyzowane w niniejszej dyrektywie.

- (24) Konieczne jest zapewnienie procedury umożliwiającej okresowy przegląd stawek lub kwot ustanowionych w niniejszej dyrektywie na podstawie sprawozdania Komisji i z uwzględnieniem wszystkich odpowiednich czynników.
- (25) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać obowiązków państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku I część B,

c) tytoń zrolowany, który w drodze prostej nieprzemysłowej obróbki jest owijany w bibułę papierosową.

2. Tytoń zrolowany, o którym mowa w ust. 1, do celów podatku akcyzowego uznaje się za dwa papierosy w przypadku gdy – wyłączając filtr lub ustnik – jest on dłuższy niż 8 cm, ale nie dłuższy niż 11 cm, za trzy papierosy w przypadku gdy – wyłączając filtr lub ustnik – jest on dłuższy niż 11 cm, ale nie dłuższy niż 14 cm i tak dalej.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

PRZEDMIOT

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady ogólne harmonizacji struktury i stawek podatku akcyzowego, który jest nakładany przez państwa członkowskie na wyroby tytoniowe.

ROZDZIAŁ 2

DEFINICJE

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy wyroby tytoniowe oznaczają:

- a) papierosy;
- b) cygara i cygaretki;
- c) tytoń do palenia:

(i) tytoń drobno krojony do skręcania papierosów;

(ii) inny tytoń do palenia.

2. Wyroby składające się w całości lub w części z substancji innych niż tytoń, lecz poza tym spełniające kryteria określone w art. 3 lub art. 5 ust. 1, są traktowane jako papierosy i tytoń do palenia.

Niezależnie od akapitu pierwszego nie traktuje się jako wyrobów tytoniowych wyrobów, które nie zawierają tytoniu i które wykorzystywane są wyłącznie w celach medycznych.

3. Niezależnie od istniejących przepisów unijnych definicje, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu oraz art. 3, 4 i 5, pozostają bez uszczerbku dla wyboru systemu lub poziomu opodatkowania, który jest stosowany wobec różnych grup wyrobów, o których mowa w tych artykułach.

Artykuł 3

1. Do celów niniejszej dyrektywy papierosy oznaczają:

- a) tytoń zrolowany nadający się do palenia w tej postaci, który nie jest cygarem ani cygaretką w rozumieniu art. 4 ust. 1;
- b) tytoń zrolowany, który w drodze prostej, nieprzemysłowej obróbki jest umieszczany w „tutkach” z bibuły papierosowej;

Artykuł 4

1. Do celów niniejszej dyrektywy za cygara lub cygaretki uznaje się następujące wyroby, jeśli mogą one być oraz, biorąc pod uwagę ich właściwości i zwykle oczekiwania konsumentów, są przeznaczone wyłącznie do palenia w tej postaci:

- a) tytoń zrolowany o zewnętrznym owinięciu z naturalnego tytoniu;
- b) tytoń zrolowany z poszarpanym, wymieszanym wkładem, owinięty liściem tytoniu w normalnym kolorze cygara z odtworzonego tytoniu pokrywającym wyrób w całości, w stosownych przypadkach łącznie z filtrem, ale nie ustnik – w przypadku cygar z ustnikiem, gdzie waga jednej sztuki, wyłączając filtr lub ustnik, wynosi nie mniej niż 2,3 g i nie więcej niż 10 g, a obwód równy co najmniej jednej trzeciej długości wynosi nie mniej niż 34 mm.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 Niemcy i Węgry mogą nadal stosować następujący akapit do dnia 31 grudnia 2014 r.

Za cygara lub cygaretki przeznaczone do palenia uznaje się następujące wyroby, jeśli mogą one być palone w tej postaci:

- a) tytoń zrolowany w całości zrobiony z naturalnego tytoniu;
- b) tytoń zrolowany o zewnętrznym owinięciu z naturalnego tytoniu;
- c) tytoń zrolowany z poszarpanym, wymieszanym wkładem, owinięty liściem tytoniu w normalnym kolorze cygara pokrywającym wyrób w całości, w stosownych przypadkach łącznie z filtrem, ale nie ustnik – w przypadku cygar z ustnikiem, oraz spoiwo, oba z odtworzonego tytoniu, gdzie waga jednej sztuki, wyłączając filtr lub ustnik, wynosi nie mniej niż 1,2 g, i gdzie owinięcie jest ułożone w kształcie spirali z kątem ostrym wynoszącym przynajmniej 30° względem pionowej osi cygara;
- d) tytoń zrolowany z poszarpanym, wymieszanym wkładem, owinięty liściem tytoniu w normalnym kolorze cygara z odtworzonego tytoniu pokrywającym wyrób w całości, w stosownych przypadkach łącznie z filtrem, ale nie ustnik – w przypadku cygar z ustnikiem, gdzie waga jednej sztuki, wyłączając filtr lub ustnik, wynosi nie mniej niż 2,3 g, a obwód równy co najmniej jednej trzeciej długości wynosi nie mniej niż 34 mm.

3. Produkty składające się w części z substancji innych niż tytoń, lecz poza tym spełniające kryteria określone w ust. 1, są traktowane jako cygara i cygaretki.

Artykuł 5

1. Do celów niniejszej dyrektywy tytoń do palenia oznacza:

- a) tytoń, który został pocięty lub inaczej podzielony, skręcony lub sprasowany w postaci bloków oraz nadający się do palenia bez dalszego przetwarzania przemysłowego;
- b) odpady tytoniowe, oddane do sprzedaży detalicznej, które nie są objęte art. 3 i art. 4 ust. 1, a nadają się do palenia. Do celów niniejszego artykułu za „odpady tytoniowe” uznaje się pozostałości liści tytoniu i produkty uboczne uzyskane podczas przetwarzania tytoniu lub produkcji wyrobów tytoniowych.

2. Tytoń do palenia, w którym więcej niż 25 % w masie drobin tytoniu posiada szerokość cięcia mniejszą niż 1,5 mm, jest uznawany za tytoń drobno krojony przeznaczony do skręcania papierosów.

Państwa członkowskie mogą również uznać tytoń do palenia, którego więcej niż 25 % w masie drobin tytoniu posiada szerokość cięcia 1,5 mm lub więcej i który został sprzedany lub miał być sprzedany do celów skręcania papierosów jako tytoń drobno krojony przeznaczony do skręcania papierosów.

Artykuł 6

Za producenta uznaje się osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, która przekształca tytoń w wyroby przemysłowe przeznaczone do sprzedaży detalicznej.

ROZDZIAŁ 3

PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO PAPIEROSÓW

Artykuł 7

1. Papierosy wyprodukowane w Unii i te przywożone z państw trzecich podlegają proporcjonalnemu podatkowi akcyzowemu obliczonemu według maksymalnej detalicznej ceny sprzedaży, włączając opłaty celne, a także specyficznemu podatkowi akcyzowemu obliczonemu na sztukę wyrobu.

Niezależnie od przepisów akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą wyłączyć opłaty celne z podstawy obliczania proporcjonalnego podatku akcyzowego nakładanego na papierosy.

2. Stawka proporcjonalnego podatku akcyzowego oraz kwota specyficznego podatku akcyzowego muszą być takie same dla wszystkich papierosów.

3. Na ostatnim etapie harmonizacji struktur we wszystkich państwach członkowskich ustanawia się w odniesieniu do papierosów ten sam stosunek między specyficznym podatkiem akcyzowym a sumą proporcjonalnego podatku akcyzowego i podatkiem obrotowym, w taki sposób, aby rozpiętość cen sprzedaży detalicznej jasno odzwierciedlała różnicę w cenach dostawy producenta.

4. W razie konieczności podatek akcyzowy od papierosów może obejmować minimalny składnik podatku, pod warunkiem że rygorystycznie przestrzega się stosowania mieszanej struktury podatkowej oraz przedziału dla specyficznego składnika podatku akcyzowego określonego w art. 8.

Artykuł 8

1. Udział specyficznego składnika podatku akcyzowego w kwocie całego obciążenia podatkowego na papierosy jest ustalany w odniesieniu do średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży.

2. Średnią ważoną detaliczną cenę sprzedaży oblicza się w odniesieniu do całkowitej wartości wszystkich papierosów dopuszczonych do konsumpcji, na podstawie detalicznej ceny sprzedaży obejmującej wszystkie podatki, podzielonej przez całkowitą liczbę papierosów dopuszczonych do konsumpcji. Jest ona określana najpóźniej do dnia 1 marca każdego roku na podstawie danych dotyczących wszystkich takich dopuszczeń do konsumpcji, które miały miejsce w poprzednim roku kalendarzowym.

3. Do dnia 31 grudnia 2013 r. specyficzny składnik podatku akcyzowego wynosi nie mniej niż 5 % i nie więcej niż 76,5 % wielkości całego obciążenia podatkowego wynikającego z dodania następujących wartości:

- a) specyficznego podatku akcyzowego;
- b) proporcjonalnego podatku akcyzowego i podatku od wartości dodanej (VAT) nałożonych na średnią ważoną detaliczną cenę sprzedaży.

4. Od dnia 1 stycznia 2014 r. specyficzny składnik podatku akcyzowego od papierosów wynosi nie mniej niż 7,5 % i nie więcej niż 76,5 % wielkości całego obciążenia podatkowego wynikającego z dodania następujących wartości:

- a) specyficznego podatku akcyzowego;
- b) proporcjonalnego podatku akcyzowego i VAT nałożonych na średnią ważoną detaliczną cenę sprzedaży.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 i 4, w przypadku gdy następuje zmiana średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży papierosów w państwie członkowskim, doprowadzając tym samym specyficzny składnik podatku akcyzowego, wyrażony jako procent całkowitego obciążenia podatkowego, do poziomu poniżej 5 % lub 7,5 %, w zależności od przypadku, lub powyżej 76,5 % całkowitego obciążenia podatkowego, państwo członkowskie, którego to dotyczy, może powstrzymać się od dostosowania kwoty specyficznego podatku akcyzowego do dnia 1 stycznia drugiego roku następującego po roku, w którym zaistniała zmiana.

6. Z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu oraz art. 7 ust. 1 akapit drugi państwa członkowskie mogą nakładać minimalny podatek akcyzowy na papierosy.

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie stosują do papierosów minimalne podatki konsumpcyjne zgodnie z zasadami przewidzianymi w niniejszym rozdziale.
2. Ustęp 1 ma zastosowanie do podatków, które, zgodnie z niniejszym rozdziałem, nakładane są na papierosy i które zawierają:
 - a) specyficzny podatek akcyzowy od sztuki produktu;
 - b) proporcjonalny podatek akcyzowy obliczany na podstawie maksymalnej detalicznej ceny sprzedaży;
 - c) VAT proporcjonalny do detalicznej ceny sprzedaży.

Artykuł 10

1. Całkowity podatek akcyzowy (podatek specyficzny i podatek proporcjonalny z wyłączeniem VAT) od papierosów wynosi co najmniej 57 % średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży papierosów dopuszczonych do konsumpcji. Taki podatek akcyzowy wynosi nie mniej niż 64 EUR za 1 000 papierosów, niezależnie od średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży.

Jednakże państwa członkowskie, które nakładają podatek akcyzowy wynoszący co najmniej 101 EUR za 1 000 papierosów na podstawie średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, nie muszą spełniać wymogu 57 % ustanowionego w akapicie pierwszym.

2. Od dnia 1 stycznia 2014 r. całkowity podatek akcyzowy od papierosów wynosi co najmniej 60 % średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży papierosów dopuszczonych do konsumpcji. Taki podatek akcyzowy wynosi nie mniej niż 90 EUR za 1 000 papierosów, niezależnie od średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży.

Jednakże państwa członkowskie, które nakładają podatek akcyzowy wynoszący co najmniej 115 EUR za 1 000 papierosów na podstawie średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, nie muszą spełniać wymogu 60 % ustanowionego w akapicie pierwszym.

Bułgaria, Estonia, Grecja, Łotwa, Litwa, Węgry, Polska oraz Rumunia mogą stosować okres przejściowy do dnia 31 grudnia 2017 r., aby spełnić wymogi, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim.

3. Państwa członkowskie stopniowo zwiększają podatki akcyzowe w celu spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 2, w terminach określonych w tym ustępie.

Artykuł 11

1. W przypadku gdy następuje zmiana średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży papierosów w państwie członkowskim, która powoduje spadek całkowitego podatku akcyzowego poniżej poziomów określonych, odpowiednio, w art. 10 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 10 ust. 2 zdanie pierwsze, państwo członkowskie, którego to dotyczy, może powstrzymać się od dostosowania tego podatku do dnia 1 stycznia drugiego roku następującego po roku, w którym zaistniała zmiana.
2. W przypadku gdy państwo członkowskie podwyższa stawkę VAT w odniesieniu do papierosów, może ono obniżyć całkowity podatek akcyzowy do kwoty, która wyrażona jako procent średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży jest równa wzrostowi stawki VAT, również wyrażonej jako procent średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, nawet jeżeli takie dostosowanie powoduje obniżenie całkowitego podatku akcyzowego poniżej poziomów wyrażonych jako procent średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, określonych, odpowiednio, w art. 10 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 10 ust. 2 zdanie pierwsze.

Państwo członkowskie podwyższa jednak ten podatek ponownie, tak aby osiągnąć co najmniej te poziomy do dnia 1 stycznia drugiego roku następującego po roku, w którym dokonano takiego obniżenia.

Artykuł 12

1. Portugalia może stosować obniżoną stawkę, maksymalnie o 50 % niższą niż stawka określona w art. 10 w odniesieniu do papierosów konsumowanych w najbardziej peryferyjnych regionach Azorów i Madery, produkowanych przez drobnych producentów, u których wielkość rocznej produkcji nie przekracza 500 ton.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 10, od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Francja może nadal stosować obniżoną stawkę podatku akcyzowego na papierosy dopuszczone do konsumpcji w departamentach na Korsyce do kontyngentu rocznego 1 200 ton. Obniżona stawka wynosi:
 - a) do dnia 31 grudnia 2012 r. – co najmniej 44 % ceny na papierosy w najbardziej poszukiwanej klasie cenowej w tych departamentach;
 - b) od dnia 1 stycznia 2013 r. – co najmniej 50 % średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży papierosów dopuszczonych do konsumpcji; podatek akcyzowy wynosi nie mniej niż 88 EUR za 1 000 papierosów niezależnie od średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży;
 - c) od dnia 1 stycznia 2015 r. – co najmniej 57 % średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży papierosów dopuszczonych do konsumpcji; podatek akcyzowy wynosi nie mniej niż 90 EUR za 1 000 papierosów, niezależnie od średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży.

ROZDZIAŁ 4

**PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO WYROBÓW
TYTONIOWYCH INNYCH NIŻ PAPIEROSY***Artykuł 13*

Następujące grupy wyrobów tytoniowych produkowanych w Unii i przywożonych z państw trzecich objęte są w każdym państwie członkowskim minimalnym podatkiem akcyzowym ustanowionym w art. 14:

- a) cygara i cygaretki;
- b) tytoń drobno krojony przeznaczony do skręcania papierosów;
- c) inne tytoń do palenia.

Artykuł 14

1. Państwa członkowskie stosują podatek akcyzowy, który może być:

- a) podatkiem proporcjonalnym naliczonym na podstawie maksymalnej detalicznej ceny sprzedaży każdego produktu, swobodnie określonym przez producentów mających siedzibę w Unii oraz importerów z państw trzecich zgodnie z art. 15; lub
- b) specyficznym podatkiem wyrażonym w kwocie od kilograma lub w przypadku cygar i cygaretek alternatywnie od danej ilości sztuk; lub
- c) połączenie obydwu, czyli elementu proporcjonalnego z elementem specyficznym.

W przypadkach, gdy podatek akcyzowy jest albo proporcjonalny, albo połączony, państwa członkowskie mogą ustanowić minimalną kwotę podatku akcyzowego.

2. Całkowity podatek akcyzowy (podatek specyficzny i/lub podatek proporcjonalny z wyłączeniem VAT) wyrażony w procencie, w kwocie od kilograma lub od danej liczby sztuk jest co najmniej równoważnością stawek lub kwot minimalnych określonych dla:

- a) cygar lub cygaretek: 5 % detalicznej ceny sprzedaży, włączając wszystkie podatki lub 12 EUR za 1 000 sztuk lub za kilogram;
- b) tytoniu drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów: 40 % średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów dopuszczonego do konsumpcji lub 40 EUR za kilogram;
- c) innego tytoniu do palenia: 20 % detalicznej ceny sprzedaży, włączając wszystkie podatki lub 22 EUR za kilogram.

Od dnia 1 stycznia 2013 r. całkowity podatek akcyzowy od tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów wynosi co najmniej 43 % średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów dopuszczonego do konsumpcji lub co najmniej 47 EUR za kilogram.

Od dnia 1 stycznia 2015 r. całkowity podatek akcyzowy od tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów wynosi co najmniej 46 % średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów dopuszczonego do konsumpcji lub co najmniej 54 EUR za kilogram.

Od dnia 1 stycznia 2018 r. całkowity podatek akcyzowy od tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów wynosi co najmniej 48 % średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów dopuszczonego do konsumpcji lub co najmniej 60 EUR za kilogram.

Od dnia 1 stycznia 2020 r. całkowity podatek akcyzowy od tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów wynosi co najmniej 50 % średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów dopuszczonego do konsumpcji lub co najmniej 60 EUR za kilogram.

Średnią ważoną detaliczną cenę sprzedaży oblicza się w odniesieniu do całkowitej wartości tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów dopuszczonego do konsumpcji na podstawie detalicznej ceny sprzedaży obejmującej wszystkie podatki, podzielonej przez całkowitą ilość tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów dopuszczonego do konsumpcji. Jest ona określana w terminie do 1 marca każdego roku na podstawie danych dotyczących wszystkich takich dopuszczeń do konsumpcji, które miały miejsce w poprzednim roku kalendarzowym.

3. Stawki procentowe lub kwoty, o których mowa w ust. 1 i 2, obowiązują w odniesieniu do wszystkich wyrobów należących do danej grupy wyrobów tytoniowych, bez rozróżnień w ramach każdej z takich grup ze względu na jakość, wygląd, pochodzenie wyrobów, użyte surowce, charakterystykę produkujących je przedsiębiorstw lub jakiegokolwiek inne kryteria.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Francja może nadal stosować obniżoną stawkę podatku akcyzowego na wyroby tytoniowe inne niż papierosy, dopuszczone do konsumpcji w departamentach na Korsyce. Obniżona stawka wynosi:

- a) w przypadku cygar i cygaretek:

co najmniej 10 % detalicznej ceny sprzedaży, włączając wszystkie podatki;

- b) w przypadku tytoniu do palenia drobno krojonego przeznaczonego do skręcania papierosów:

- (i) do dnia 31 grudnia 2012 r. – co najmniej 27 % detalicznej ceny sprzedaży, włączając wszystkie podatki;

(ii) od dnia 1 stycznia 2013 r. – co najmniej 30 % detalicznej ceny sprzedaży, włączając wszystkie podatki;

(iii) od dnia 1 stycznia 2015 r. – co najmniej 35 % detalicznej ceny sprzedaży, włączając wszystkie podatki;

c) w przypadku innego tytoniu do palenia:

co najmniej 22 % detalicznej ceny sprzedaży, włączając wszystkie podatki.

ROZDZIAŁ 5

USTALENIE MAKSYMALNEJ DETALICZNEJ CENY SPRZEDAŻY WYROBÓW TYTONIOWYCH, POBIERANIE PODATKÓW AKCYZOWYCH, ZWOLNIENIA I ZWROTY

Artykuł 15

1. Producenci lub, w stosownych przypadkach, ich przedstawiciele, lub uprawnieni pełnomocnicy w Unii oraz importerzy tytoniu z państw trzecich mają swobodę w ustalaniu maksymalnej detalicznej ceny sprzedaży dla każdego ze swoich wyrobów, dla każdego z państw członkowskich, w którym dane wyroby mają być dopuszczone do konsumpcji.

Przepisy akapitu pierwszego nie mogą jednakże utrudniać wprowadzania w życie krajowych regulacji prawnych odnoszących się do kontroli poziomu cen lub przestrzegania nałożonych cen, pod warunkiem że są one zgodne z ustawodawstwem unijnym.

2. W celu ułatwienia nałożenia podatku akcyzowego państwa członkowskie mogą dla każdej grupy wyrobów tytoniowych ustalić skalę cen sprzedaży detalicznej, pod warunkiem że każda skala będzie posiadała wystarczający zakres i będzie wystarczająco różnorodna, aby faktycznie odpowiadać różnorodności wyrobów pochodzących z Unii.

Każda skala obowiązuje w odniesieniu do wszystkich wyrobów należących do grupy wyrobów tytoniowych, których dotyczy, bez rozróżnienia w oparciu o jakość, wygląd, pochodzenie wyrobów lub użytych materiałów, cech charakterystycznych przedsiębiorstw lub jakichkolwiek innych kryteriów.

Artykuł 16

1. Na ostatnim etapie harmonizacji podatku akcyzowego zharmonizowane zostają przynajmniej przepisy dotyczące pobierania podatków akcyzowych. Podczas poprzedzającego etapu podatek akcyzowy jest co do zasady pobierany za pomocą znaków podatkowych. Jeśli państwa członkowskie pobierają podatek akcyzowy za pomocą znaków podatkowych, zobowiązane są one do udostępniania tych znaków podatkowych producentom i pośrednikom w innych państwach członkowskich. Jeśli państwa członkowskie pobierają podatki akcyzowe za pomocą innych środków, zapewniają one, aby żadne przeszkody, czy to administracyjne, czy też techniczne nie wpływały z tego powodu na handel między państwami członkowskimi.

2. Importerzy i producenci unijni wyrobów tytoniowych podlegają systemowi określonemu w ust. 1 w odniesieniu do szczegółowych przepisów dotyczących nakładania i płacenia podatku akcyzowego.

Artykuł 17

Zwolnienie od podatku akcyzowego lub zwrot zapłaconego podatku akcyzowego może nastąpić dla:

- denaturowanych wyrobów tytoniowych używanych do celów przemysłowych lub w ogrodnictwie;
- wyrobów tytoniowych niszczonech pod nadzorem administracyjnym;
- wyrobów tytoniowych, które są przeznaczone wyłącznie do testów naukowych i testów związanych z jakością produktu;
- wyrobów tytoniowych, które są ponownie obrobione przez producenta.

Państwa członkowskie określają warunki i formalności, którym podlegają wymienione powyżej zwolnienia lub zwroty.

ROZDZIAŁ 6

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 18

1. Komisja publikuje raz w roku wartość euro w walutach krajowych, która ma mieć zastosowanie do kwot całkowitego podatku akcyzowego.

Stosowane mają być kursy wymiany ustalone pierwszego dnia roboczego października oraz opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*; mają one zastosowanie od dnia 1 stycznia następnego roku kalendarzowego.

2. Państwa członkowskie mogą utrzymać kwoty podatków akcyzowych obowiązujące w chwili dokonywania rocznego dostosowania przewidzianego w ust. 1, jeżeli przeliczenie kwot podatków akcyzowych wyrażonych w euro powodowałoby wzrost podatku akcyzowego wyrażonego w walucie krajowej o mniej niż 5 % lub mniej niż 5 EUR, w zależności od tego, która z tych kwot będzie niższa.

Artykuł 19

1. Co cztery lata Komisja przedkłada Radzie sprawozdanie oraz, w stosownych przypadkach, wniosek dotyczący stawek i struktury podatku akcyzowego, określonych w niniejszej dyrektywie.

Komisja uwzględni w swoim sprawozdaniu prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, rzeczywistą wartość stawek podatku akcyzowego i szersze cele Traktatu.

2. Podstawę sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, stanowią w szczególności informacje przekazane przez państwa członkowskie.

3. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 43 dyrektywy Rady 2008/118/WE ⁽¹⁾, Komisja określa wykaz danych statystycznych niezbędnych do sprawozdania, z wyłączeniem danych dotyczących poszczególnych osób fizycznych lub podmiotów prawnych. Poza danymi łatwo dostępnymi dla państw członkowskich wspomniany wykaz zawiera jedynie dane, których gromadzenie i zbieranie nie powoduje nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego dla państw członkowskich.

4. Komisja nie publikuje ani nie ujawnia w żaden inny sposób danych, jeśli prowadziłyby to do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej.

Artykuł 20

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 21

Dyrektywy 92/79/EWG, 92/80/EWG oraz 95/59/WE, zmienione dyrektywami wymienionymi w załączniku I część A tracą moc bez uszczerbku dla obowiązków państw człon-

kowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku I część B.

Odesłania do uchylonych dyrektyw odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 21 czerwca 2011 r.

W imieniu Rady

FAZEKAS S.

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12.

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

Uchylone dyrektywy oraz wykaz ich kolejnych zmian

(o których mowa w art. 21)

Dyrektywa Rady 92/79/EWG
(Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 8)

Dyrektywa Rady 1999/81/WE
(Dz.U. L 211 z 11.8.1999, s. 47) tylko art. 1

Dyrektywa Rady 2002/10/WE
(Dz.U. L 46 z 16.2.2002, s. 26) tylko art. 1

Dyrektywa Rady 2003/117/WE
(Dz.U. L 333 z 20.12.2003, s. 49) tylko art. 1

Dyrektywa Rady 2010/12/UE
(Dz.U. L 50 z 27.2.2010, s. 1) tylko art. 1

Dyrektywa Rady 92/80/EWG
(Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 10)

Dyrektywa Rady 1999/81/WE
(Dz.U. L 211 z 11.8.1999, s. 47) tylko art. 2

Dyrektywa Rady 2002/10/WE
(Dz.U. L 46 z 16.2.2002, s. 26) tylko art. 2

Dyrektywa Rady 2003/117/WE
(Dz.U. L 333 z 20.12.2003, s. 49) tylko art. 2

Dyrektywa Rady 2010/12/UE
(Dz.U. L 50 z 27.2.2010, s. 1) tylko art. 2

Dyrektywa Rady 95/59/WE
(Dz.U. L 291 z 6.12.1995, s. 40)

Dyrektywa Rady 1999/81/WE
(Dz.U. L 211 z 11.8.1999, s. 47) tylko art. 3

Dyrektywa Rady 2002/10/WE
(Dz.U. L 46 z 16.2.2002, s. 26) tylko art. 3

Dyrektywa Rady 2010/12/UE
(Dz.U. L 50 z 27.2.2010, s. 1) tylko art. 3

CZĘŚĆ B

Lista terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania

(o których mowa w art. 21)

Dyrektywa	Termin przeniesienia	Data rozpoczęcia stosowania
92/79/EWG	31 grudnia 1992 r.	—
92/80/EWG	31 grudnia 1992 r.	—
95/59/WE	—	—
1999/81/WE	1 stycznia 1999 r.	1 stycznia 1999 r.
2002/10/WE	1 lipca 2002 r. ⁽¹⁾	—
2003/117/WE	1 stycznia 2004 r.	—
2010/12/UE	31 grudnia 2010 r.	1 stycznia 2011 r.

⁽¹⁾ Na zasadzie odstępstwa od daty ustalonej w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/10/WE:

- a) Republika Federalna Niemiec jest upoważniona do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do zapewnienia zgodności z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2002/10/WE najpóźniej do dnia 1 stycznia 2008 r.;
- b) Królestwo Hiszpanii i Republika Grecka jest upoważniona do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do zapewnienia zgodności z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2002/10/WE (w odniesieniu do art. 2 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 92/79/EWG) najpóźniej do dnia 1 stycznia 2008 r.

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Dyrektywa 92/79/EWG	Dyrektywa 92/80/EWG	Dyrektywa 95/59/WE	Niniejsza dyrektywa
—	—	art. 1 ust. 1 i 2	art. 1
—	—	art. 1 ust. 3	—
—	—	art. 2 ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 2 ust. 1 zdanie wprowadzające
—	—	art. 2 ust. 1 lit. a) i b)	art. 2 ust. 1 lit. a) i b)
—	—	art. 2 ust. 1 lit. c) tiret pierwsze	art. 2 ust. 1 lit. c) ppkt (i)
—	—	art. 2 ust. 1 lit. c) tiret drugie	art. 2 ust. 1 lit. c) ppkt (ii)
—	—	art. 2 ust. 1 słowa końcowe	—
—	—	art. 2 ust. 2	—
—	—	art. 7 ust. 2	art. 2 ust. 2
—	—	art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 3
—	—	art. 4 ust. 1 akapit pierwszy	art. 3 ust. 1
—	—	art. 4 ust. 1 akapit drugi	—
—	—	art. 4 ust. 2	art. 3 ust. 2
—	—	art. 3 ust. 1	art. 4 ust. 1
—	—	art. 3 ust. 2	art. 4 ust. 2
—	—	art. 7 ust. 1	art. 4 ust. 3
—	—	art. 5 zdanie wprowadzające	art. 5 ust. 1 zdanie wprowadzające
—	—	art. 5 pkt 1	art. 5 ust. 1 lit. a)
—	—	art. 5 pkt 2	art. 5 ust. 1 lit. b)
—	—	art. 6 akapit pierwszy	art. 5 ust. 2 akapit pierwszy
—	—	art. 6 akapit drugi	art. 5 ust. 2 akapit drugi
—	—	art. 9 ust. 1 akapit pierwszy	art. 6
—	—	art. 8 ust. 1	art. 7 ust. 1 akapit pierwszy
—	—	art. 16 ust. 6	art. 7 ust. 1 akapit drugi
—	—	art. 8 ust. 2, 3 i 4	art. 7 ust. 2, 3 i 4

Dyrektywa 92/79/EWG	Dyrektywa 92/80/EWG	Dyrektywa 95/59/WE	Niniejsza dyrektywa
—	—	art. 16 ust. 1–5	art. 8 ust. 1–5
—	—	art. 16 ust. 7	art. 8 ust. 6
art. 1	—	—	art. 9
art. 2 ust. 1 i 2	—	—	art. 10 ust. 1 i 2
art. 2 ust. 3	—	—	—
art. 2 ust. 4	—	—	art. 10 ust. 3
art. 2a	—	—	art. 11
art. 3 ust. 1	—	—	—
art. 3 ust. 2	—	—	art. 12 ust. 1
art. 3 ust. 3	—	—	—
art. 3 ust. 4	—	—	art. 12 ust. 2
—	art. 1	—	art. 13
—	art. 2	—	—
—	art. 3 ust. 1 akapit pierwszy i drugi	—	art. 14 ust. 1
—	art. 3 ust. 1 akapit trzeci zdanie wprowadzające	—	art. 14 ust. 2 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
—	art. 3 ust. 1 akapit trzeci tiret pierwsze, drugie i trzecie	—	—
—	art. 3 ust. 1 akapit czwarty i piąty	—	—
—	art. 3 ust. 1 akapit szósty zdanie wprowadzające	—	—
—	art. 3 ust. 1 akapit szósty lit. a), b) i c)	—	art. 14 ust. 2 akapit pierwszy lit. a), b) i c)
—	art. 3 ust. 1 akapit siódmy	—	—
—	art. 3 ust. 1 akapit ósmy	—	—
—	art. 3 ust. 1 akapit dziewiąty	—	art. 14 ust. 2 akapit drugi
—	art. 3 ust. 1 akapit dziesiąty	—	art. 14 ust. 2 akapit trzeci
—	art. 3 ust. 1 akapit jedenasty	—	art. 14 ust. 2 akapit czwarty
—	art. 3 ust. 1 akapit dwunasty	—	art. 14 ust. 2 akapit piąty

Dyrektywa 92/79/EWG	Dyrektywa 92/80/EWG	Dyrektywa 95/59/WE	Niniejsza dyrektywa
—	art. 3 ust. 1 akapit trzynasty	—	art. 14 ust. 2 akapit szósty
—	art. 3 ust. 1 akapit czternasty	—	—
—	art. 3 ust. 2	—	art. 14 ust. 3
—	art. 3 ust. 3	—	—
—	art. 3 ust. 4	—	art. 14 ust. 4
—	—	art. 9 ust. 1 akapit drugi	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy
—	—	art. 9 ust. 1 akapit trzeci	art. 15 ust. 1 akapit drugi
—	—	art. 9 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 15 ust. 2 akapit pierwszy
—	—	art. 9 ust. 2 zdanie drugie	art. 15 ust. 2 akapit drugi
—	—	art. 10	art. 16
—	—	art. 11	art. 17
—	—	art. 12	—
—	—	art. 13	—
—	—	art. 14	—
—	—	art. 15	—
art. 2 ust. 5	art. 5 ust. 1	—	art. 18 ust. 1
art. 2 ust. 6	art. 5 ust. 2	—	art. 18 ust. 2
art. 4	art. 4	—	art. 19
art. 5 ust. 1	art. 6 ust. 1	—	—
art. 5 ust. 2	art. 6 ust. 2	art. 18	art. 20
—	—	art. 19 ust. 1	art. 21 akapit pierwszy
—	—	art. 19 ust. 2	art. 21 akapit drugi
—	—	art. 20	art. 22
art. 6	art. 7	art. 21	art. 23
—	—	załącznik I	—
—	—	załącznik II	—
—	—	—	załącznik I
—	—	—	załącznik II

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 8 marca 2011 r.

w sprawie środka C 18/10 (ex NN 20/10) wdrożonego przez Republikę Francuską na rzecz producentów oryginalnego sprzętu w branży aeronautyki (gwarancja „Aero 2008”)

(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 1378)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/393/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po zaproszeniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z wymienionymi artykułami ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

(1) W dniu 17 października 2008 r. Komisja wszczęła postępowanie z urzędu w odniesieniu do gwarancji ubezpieczeniowej w zakresie ryzyka walutowego przyznanego przez COFACE na rzecz producentów oryginalnego sprzętu w branży aeronautyki (zwanej dalej środkiem lub gwarancją „Aero 2008”) (CP 294/08).

(2) W dniu 4 listopada 2008 r., 15 maja 2009 r. i 30 września 2009 r. zwrócono się do Francji o udzielenie informacji. Rząd francuski udzielił odpowiedzi odpowiednio w dniu 8 grudnia 2008 r., 18 czerwca 2009 r. i 30 października 2009 r. Wszystkie odpowiedzi rejestrowano z tą samą datą.

(3) W dniu 17 grudnia 2009 r. odbyło się spotkanie przedstawicieli służb Komisji z przedstawicielami organów rządowych Republiki Francuskiej. W wyniku tego spotkania Republika Francuska udzieliła w dniu 22 lutego 2010 r. dodatkowych informacji.

(4) Pismem z dnia 20 lipca 2010 r. Komisja poinformowała Republikę Francuską o swojej decyzji o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do przedmiotowego środka.

(5) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących przedmiotowego środka.

(6) Komisja nie otrzymała od zainteresowanych stron uwag na ten temat.

(7) Republika Francuska przekazała Komisji swoje uwagi w dniu 20 września 2010 r.

(8) Pismem z dnia 15 listopada 2010 r. Komisja zwróciła się do Republiki Francuskiej o przedstawienie dodatkowych informacji. Republika Francuska odpowiedziała pismem z dnia 15 grudnia 2010 r., zarejestrowanym przez służby Komisji w tym samym dniu.

(9) Republika Francuska przekazała dodatkowe informacji pismem z dnia 31 stycznia 2011 r., zarejestrowanym przez służby Komisji w tym samym dniu.

II. OPIS ŚRODKA

II.1. Podstawa prawna

(10) Według władz Republiki Francuskiej podstawą prawną środka były art. L 432-1, L 432-2, R 442-1 i R442-8-4 kodeksu ubezpieczeń.

II.2. Beneficjenci

(11) Potencjalnymi beneficjentami środka są producenci oryginalnego sprzętu w branży aeronautyki rangi 2 lub niższej ⁽³⁾.

⁽²⁾ Porównaj: przypis 1.

⁽³⁾ Środek ten nie dotyczy zatem dostawców Tier 1 i tzw. super Tier 1, którzy są partnerami, którzy dzielą ryzyko z konstruktorami samolotów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 268 z 2.10.2010, s. 4.

- (12) Nie ma ograniczeń, jeśli chodzi o rozmiary beneficjenta. Nie dopuszcza się producentów oryginalnego sprzętu, w których konstruktor samolotów posiada udziały przekraczające 25 %.
- (13) Przedsiębiorstwa znajdujące się w trudnej sytuacji nie mają dostępu do przedmiotowego środka.
- (14) Korzystać ze środka mogą producenci oryginalnego sprzętu prowadzący działalność we Francji, w tym ci, którzy we Francji posiadają zakład lub siedzibę i którzy zaopatrują przedsiębiorstwa sektora aeronautyki spoza Francji. Środek nie dotyczy natomiast producentów sprzętu nieposiadających zakładu we Francji i zaopatrujących przedsiębiorstwa sektora aeronautyki w państwie innym niż Francja.
- (15) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Francję, przedsiębiorstwami będącymi beneficjentami omawianego środka są na chwilę obecną AD Industrie, Aero-fonctions, Axon Cable i Exameca. Są to producenci sprzętu w sektorze aeronautyki posiadający siedzibę we Francji, którym pod koniec 2008 r. COFACE udzielił gwarancji ubezpieczeniowych w zakresie ryzyka walutowego.

II.3. Kontekst gospodarczy

- (16) Według Francji producenci samolotów coraz częściej żądają od producentów sprzętu przedstawiania swoich ofert w dolarach („dolarach” lub „USD”). W przypadku niskiego kursu dolara takie średnio- lub długoterminowe umowy na dostawy stwarzają problemy dla producentów sprzętu, niezależnie od faktu, czy pochodzą oni z Francji czy z innych państw, ponieważ ich podstawa kosztowa znajduje się przede wszystkim w strefie euro.
- (17) Francja wyjaśniła, że niektóre przedsiębiorstwa z branży aeronautyki mają trudności z uzyskaniem gwarancji ubezpieczeniowej w zakresie ryzyka walutowego euro względem dolara amerykańskiego odpowiedniego do swoich potrzeb. Mimo że na rynkach finansowych istnieje duży wybór produktów zabezpieczenia ryzyka walutowego, dane cechy proponowanych gwarancji nie zawsze odpowiadają danym potrzebom poszczególnych przedsiębiorstw. Według władz francuskich banki oferują zwłaszcza na ogół ubezpieczenie wahań kursu euro i dolara na maksymalny okres dwóch lat.

II.4. Opis środka

- (18) Gwarancja „Aero 2008” składa się z mechanizmu ubezpieczenia wahań kursu wymiany euro-dolar. Producenci sprzętu sektora aeronautyki, którzy zawarli umowy na dostawy wyrażone w dolarach zyskują, jeśli kurs dolara jest wysoki, natomiast tracą, kiedy jest niski. Gwarancja ta pozwala im na zabezpieczenie się przed stratami w przypadku niskiego kursu dolara, zachowując przy tym do pewnego stopnia zyski w przypadku wysokiego kursu dolara.
- (19) Środek jest zarządzany przez COFACE. COFACE jest jednym z czołowych francuskich przedsiębiorstw udzielających ubezpieczeń kredytów eksportowych. Od 2002 r. należy ono do grupy Natixis. Natixis jest filią grupy BPCE, powstałej w 2009 r. w wyniku połączenia Banque Populaire i Caisse d'Épargne.
- (20) Ogólna kwota do sfinansowania jest ograniczona do ryzyka walutowego dotyczącego dostaw do wartości 500 mln EUR. Kwoty faktycznie ubezpieczone stanowią dotychczas jedynie niewielką część (10 mln EUR) maksymalnej kwoty. Zainteresowane przedsiębiorstwa mogą zwrócić się o objęcie ich gwarancją do dnia 15 grudnia 2012 r.
- (21) Każdy producent sprzętu z branży aeronautyki zainteresowany „Aero 2008” musi zwrócić się o objęcie gwarancją ubezpieczeniową z zakresu ryzyka walutowego i wykazać, że ubezpieczenie to dotyczy dostaw fakturowanych w dolarach. Po złożeniu wniosku dostawca otrzyma ofertę od COFACE, zawierającą kwotę obrotu w dolarach oraz „zabezpieczony” kurs wymiany w stosunku do dolara. Komisja decydująca o udzieleniu gwarancji (Commission des garanties) określa te dwa parametry, biorąc pod uwagę pierwotny wniosek producenta sprzętu. Ubezpieczone kwoty ograniczają się do bardzo niewielkiej części ogółu umów w dolarach zawartych przez ubezpieczonego. Oferta obejmuje okres do pięciu lat. Producent sprzętu może przyjąć lub odrzucić propozycję COFACE. Po wydaniu zezwolenia będącego sformalizowaniem objęcia gwarancją przez COFACE zabezpieczonej kwoty obrotu nie już zmienić.
- (22) W przypadku niskiego kursu dolara w stosunku do kursu gwarantowanego, przedsiębiorstwa, które zawarły umowę o gwarancję, otrzymają od COFACE odszkodowanie w wysokości 100 % poniesionej straty związanej z kursem wymiany. W przypadku wysokiego kursu dolara, przedsiębiorstwa będą zobowiązane przekazać COFACE udział w zysku. W momencie zmiany kursu ubezpieczony może do wyboru skorzystać z 25 % lub 50 % stwierdzonego wzrostu kursu dolara. Odszkodowanie, jakie przedsiębiorstwo będzie musiało wypłacić COFACE oblicza się następnie przy zastosowaniu zmienionego kursu. Istnieją dwa warianty udziału w zysku:
- wariant 1: zmieniony kurs równa się początkowemu kursowi gwarantowanemu pomniejszonemu o różnicę między początkowym kursem gwarantowanym a kursem dnia zaliczenia (odpowiadającemu referencyjnemu kursowi wymiany na dany dzień („fixing”) EBC) w wysokości gwarantowanego odsetka zysku;
 - wariant 2: takie same warunki jak w wariantie 1, natomiast zysk (tzn. różnica między początkowym kursem gwarantowanym a kursem dnia zaliczenia) jest ograniczony do 15 centów.
- (23) Kwota, jaką zapłacą producenci sprzętu, którzy skorzystają z gwarancji kursu, będzie mniejsza w przypadku wysokiego kursu dolara niż kwota, jaką otrzymają w przypadku porównywalnego niskiego kursu dolara. Płacony udział w zyskach daje producentom sprzętu w pewnym sensie możliwość korzystania z wysokiego kursu dolara. Fakt odstąpienia pewnej części zysków uzyskanych w przypadku wysokiego kursu dolara pozwala w zamian obniżyć koszt składki koniecznej do pokrycia ubezpieczenia w przypadku niskiego kursu dolara.

- (24) Składki, jakie producenci będą musieli wносить, aby korzystać z gwarancji Aero 2008 są określane i fakturowane w momencie podpisywania umowy. Ubezpieczony może zdecydować się na dokonanie opłaty natychmiast lub rozłożyć ją na raty. Producenci sprzętu, którzy wybierają tę opcję płacą 25 % wartości składki w momencie zawarcia umowy, a resztę każdego roku objętego ubezpieczeniem w dniu 31 stycznia danego roku. W tym przypadku, w celu pokrycia ryzyka kredytowego przy płatności składki, fakturuje się stopę równą stopie EURIBOR 12 miesięcy powiększoną o 60 pkt bazowych⁽⁴⁾. Z czterech przedsiębiorstw, które zawarły umowę o gwarancję, płatność w ratach wybrały dwa: AD Industrie i Exameca.
- (25) Producenci sprzętu są zobowiązani przedstawić jako dowód faktury zaświadczające o kwotach płaconych w USD.
- (26) Według władz francuskich wszystkie transakcje przeprowadzone przez COFACE w ramach Aéro 2008 dokonywane są w imieniu państwa francuskiego. W przypadku tych transakcji COFACE korzysta ze specjalnego rachunku bankowego państwa francuskiego. Mimo że właścicielem rachunku jest państwo francuskie, COFACE ma do niego dostęp w celu dokonywania transakcji finansowych takich jak zakup opcji. Na ten rachunek przelewane są bezpośrednio składki przekazywane przez beneficjentów. Oznacza to, że samo COFACE nie ponosi żadnego ryzyka, gdyż zarządza środkiem w imieniu państwa. Ryzyko finansowe związane ze środkiem ponosi natomiast państwo francuskie.
- (27) Wymagane przez COFACE składki ubezpieczeniowe obliczane są odrębnie w każdym indywidualnym przypadku. Według Francji stanowią one odzwierciedlenie cen rynkowych leżących u podstaw bazowych instrumentów zabezpieczenia walutowego. Odnośne instrumenty finansowe są nabywane przez COFACE w imieniu i na rachunek państwa francuskiego i pokrywają całe ryzyko walutowe przez cały okres trwania gwarancji w momencie zaoferowania gwarancji dostawcy.
- (28) W przypadku wysokiego kursu dolara, producenci sprzętu są zobowiązani przekazać COFACE kwotę wynikającą z różnicy między kursem gwarantowanym i referencyjnym kursem wymiany na dzień płatności.
- W przypadku niedotrzymania zobowiązań przez ubezpieczonego COFACE będzie honorować, w imieniu państwa francuskiego, zobowiązania umowne zawarte w celu zabezpieczenia gwarancji. Strona trzecia, która nabędzie obietnicę zapłaty, w przypadku wysokiego kursu USD otrzyma płatność z rachunku bankowego państwa francuskiego. Jednak państwo francuskie potencjalnie nie otrzyma żadnej lub pełnej płatności od producenta będącego w stanie upadłości.
- (29) W przypadku kiedy producenci sprzętu część składki płacą w ratach, państwo francuskie także ponosi ryzyko strat, jeśli pozostająca do zapłacenia kwota składek nie jest uregulowana w ciągu roku objętego ubezpieczeniem.
- (30) Środek został wprowadzony jesienią 2008 r. Jedenaście przedsiębiorstw zwróciło się do COFACE o formalną ofertę, którą następnie cztery z nich zaakceptowały; dwa z nich zmniejszyły potem kwotę, o jaką wnioskowały na początku. Wszystkie te oferty zaakceptowano w listopadzie i grudniu 2008 r. Według informacji przekazanych przez władze francuskie, w 2009 r. i 2010 r. nie akceptowano żadnych ofert.
- (31) Spośród czterech gwarancji dwie obowiązują do końca 2013 r. (tj. 5 lat), jedna skończyła się w 2010 r. (tj. 2 lata), a jedna – w 2009 r. (tj. po roku). Gwarancje trwające do 2013 r. dotyczą transz dostaw rocznych. Łączna kwota dostaw, których to ewentualnie dotyczy, wynosi blisko 19 mln USD. W przypadku niektórych producentów sprzętu, którzy zdecydowali ubezpieczyć tylko pewną część swoich dostaw, gwarancje dotyczą około 12 mln USD. Trzech z czterech producentów sprzętu otrzymało ubezpieczenie dostaw opiewających każdorazowo na mniej niż 2,8 mln USD. Axon Cable zachowuje „udział” w wysokości 25 % w „zyskach” w przypadku wysokiego kursu dolara, natomiast pozostali producenci sprzętu zachowują 50 % „zysków”.
- (32) Poniższa tabela została przekazana przez Francję na spotkaniu w grudniu 2009 r.; przedstawia ona producentów sprzętu, których sprawa dotyczy, oraz corocznie udzielane gwarancje, a także gwarantowany roczny kurs wymiany. AD Industrie i Axon Cable nie zaakceptowały łącznej kwoty oferowanej przez COFACE.

	AD Industrie	Aerofonctions	Axon Cable	Exameca
2009	—	0,264 mln USD/ [...] (*)	0,256 mln USD/[...]	—
2010	2 mln USD/[...]	—	0,384 mln USD/[...]	2,712 mln USD/[...]
2011	2 mln USD/[...]	—	0,205 mln USD/[...]	—
2012	2 mln USD/[...]	—	0,511 mln USD/[...]	—
2013	2 mln USD/[...]	—	0,511 mln USD/[...]	—
OGÓŁEM	8 mln USD	0,264 mln USD	1,866 mln USD	2,712 mln USD

⁽⁴⁾ Informację tę Francja przekazała w swoich uwagach z dnia 20 września 2010 r.

	AD Industrie	Aerofonctions	Axon Cable	Exameca
Maksymalna kwota oferowana przez COFACE	12,7 mln USD	0,264 mln USD	3,74 mln USD	2,712 mln USD
Składki	2,54 %	2,48 %	1,35 %	2,55 %
Wkład	50 %	50 %	25 %	50 %

(*) Tajemnica handlowa.

II.5. Streszczenie wątpliwości, które doprowadziły do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego

- (33) Powodem podjęcia decyzji w sprawie wszczęcia postępowania określonego w art. 108 ust. 2 TFUE był szereg wątpliwości dotyczących braku pomocy państwa oraz potencjalnej zgodności ocenianej pomocy z zasadami pomocy państwa.
- (34) Po pierwsze Komisja miała wątpliwości co do zgodności składek przekazywanych przez przedsiębiorstwa będące beneficjentami z cenami rynkowymi. A dokładniej, uznała ona, iż władze francuskie nie wykazały, że płacone składki ubezpieczeniowe obejmowały następujące elementy: koszty administracyjne COFACE zarządzania gwarancją, ryzyko niedotrzymania zobowiązań przez producenta sprzętu, ryzyko kredytowe w przypadku płatności ratalnej składek oraz marży zysku. Nie można było zatem wykluczyć zaistnienia selektywnej korzyści gospodarczej na rzecz producentów sprzętu, którzy zawarli umowę na gwarancję. Zważywszy na fakt, że środek „Aero 2008” mógłby być uznany za możliwy do przypisania Francji, nie można było zatem wykluczyć, że mógłby on stanowić pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- (35) Po drugie, Komisja miała wątpliwość co do niedoskonałości rynku instrumentów ubezpieczenia w odniesieniu do dużych, średnich lub małych przedsiębiorstw w zakresie ubezpieczenia od ryzyka kursowego spowodowanego krótko- lub długoterminowym wpływem wahań kursu wymiany EUR/USD.
- (36) Po trzecie, Komisja miała wątpliwości, czy środek zawiera element zachęty, ponieważ producenci sprzętu mogli korzystać z gwarancji ubezpieczeniowej od ryzyka kursowego, jeśli ich wnioski składane były po dacie podpisania umów na dostawy.
- (37) Po czwarte, Komisja wyraziła wątpliwości co do proporcjonalności środka, ponieważ nie jest on ograniczony do przedsiębiorstw, które udowodniły trudności w uzyskaniu od swoich banków dostępu do ubezpieczeń od ryzyka kursowego.
- (38) Po piąte, Komisja miała wątpliwości, czy potencjalny pozytywny wpływ pomocy może przeważać nad jej negatywnym wpływem, polegającym na zmianie warunków handlowych w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.

III. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (39) Komisja nie otrzymała uwag od zainteresowanych stron.

IV. UWAGI REPUBLIKI FRANCUSKIEJ

- (40) Rząd francuski jest zdania, że składki fakturowane w ramach Aero 2008 odzwierciedlają wartość rynkową przyznanego ubezpieczenia od ryzyka kursowego, a zatem że przedmiotowy środek nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- (41) Władze francuskie przekazały Komisji szczegółowy opis metody, w oparciu o którą określa się kwoty składek fakturowane w ramach Aero 2008.
- (42) Rząd francuski przedstawił informacje pozwalające ustalić dokładną wartość rynkową produktów finansowych koniecznych do uruchomienia gwarancji. Gwarancja ta składa się z instrumentów finansowych, które łącznie oddają profil płatności zakupu terminowe EUR/USD, zakup i sprzedaż opcji na EUR/USD.
- (43) Wartość rynkową tych instrumentów finansowych oblicza się w oparciu o dane programu Bloomberg, jednego ze światowych liderów informacji finansowej. Rząd francuski przedstawił dane na podstawie programu Bloomberg dla wszystkich instrumentów finansowych składających się na gwarancję przyznane czterem producentom sprzętu, którzy podpisali umowę o gwarancję „Aero 2008”.
- (44) Wartości rynkowe w ten sposób zdefiniowane zawierają marżę zysku instytucji finansowych, u których COFACE te instrumenty kupuje. Według informacji przekazanych przez Francję, proponowane przez banki produkty ubezpieczenia ryzyka walutowego na ogół nie obejmują płatności składek. Sektor bankowy generuje swoje zyski w oparciu o kurs gwarantowany i ceny opcji. Omawiane marże są zawarte w cenach produktów finansowych składających się na gwarancję proponowane producentom sprzętu, są zatem objęte składkami fakturowanymi przez COFACE. Ponadto w momencie określania kursu przez COFACE, gwarantowany kurs terminowy ustalany jest zawsze powyżej najwyższego rocznego rynkowego kursu terminowego.

- (45) W celu pokrycia dodatkowych kosztów administracyjnych związanych z zarządzaniem środkiem przez COFACE, w kwocie składki zawarta jest marża 40 pkt bazowych. Marża ta stanowi od 17 % do 32 %⁽⁵⁾ łącznej kwoty składek fakturowanych na rzecz czterech przedsiębiorstw, które zawarły umowę o gwarancję „Aero 2008”.
- (46) Władze francuskie przedstawiły także szczegółowe wyjaśnienie sposobu uwzględnienia ryzyka niedotrzymania zobowiązań przez producenta sprzętu przy obliczaniu fakturowanych składek. Jak opisano w motywie 28, w przypadku wysokiego kursu dolara, niedotrzymanie zobowiązań przez producenta sprzętu może skutkować stratą finansową dla państwa francuskiego.
- (47) COFACE ustala ryzyko niedotrzymania zobowiązań przez producenta sprzętu w oparciu o system rankingu przedsiębiorstw francuskich *Score@rating* utworzonego przez COFACE w 2002 r., który opiera się na dwudziestoletnim doświadczeniu przedsiębiorstwa w dziedzinie rankingu przedsiębiorstw. COFACE ze swoim programem *Score@rating* otrzymał od Komisji Bankowej za swoją działalność rankingową we Francji statut *External Credit Assessment Institution* (ECAI, zewnętrznej instytucji oceny kredytowej). Zezwolenie to wydano zgodnie z zasadami Bazylea II. Poniższa tabela ukazuje odpowiedniki poszczególnych uznanych systemów rankingowych⁽⁶⁾:

ECAI	COFACE	Banque de France	Fitch	Moody's	S & P	Risk Weight	
Mapping z Bazylei	1	10 do 9	3++ do 3+	AAA do AA-	Aaa do Aa3	AAA do AA-	20 %
	2	8	3	A+ do A-	A1 do A3	A+ do A-	50 %
—	3	7 do 6	4+	BBB+ do BBB-	Baa1 do Baa3	BBB + do BBB-	100 %
Ocena ryzyka Long Terme	4	5 do 4	4 do 5+	BB + do BB-	Ba1 do Ba3	BB + do BB-	100 %
	5	3	5 do 6	B+ do B-	B1 do B3	B+ do B-	150 %
	6	2 do 1	8 do 9	CCC+ i niżej	Caa1 i niżej	CCC+ i niżej	150 %

- (48) *Score@rating* podaje ranking ryzyka w podziale na transze prawdopodobieństwa niewypłacalności. Oceniane jest ryzyko upadłości prawnej przedsiębiorstwa lub jego niewypłacalność na podobną skalę. Każdemu rankingowi, mierzonemu w skali od 1 do 10, odpowiada pewien średni wskaźnik upadłości dla jednego roku. Poniższa tabela podaje wskaźnik niedotrzymania zobowiązań na jeden rok na różnych poziomach rankingu *Score@rating*⁽⁷⁾:

Score@rating	Bardzo wysokie ryzyko			Średnie ryzyko		Niskie ryzyko				
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Wskaźnik niedotrzymania zobowiązań na jeden rok	25 %	10 %	4 %	2 %	1,3 %	0,7 %	0,4 %	0,15 %	0,05 %	0 %

- (49) Aby sprostać niewypłacalności ubezpieczonego w przypadku wysokiego kursu dolara, COFACE musi się ubezpieczyć przy pomocy instrumentów finansowych do wysokości prawdopodobieństwa niedotrzymania zobowiązań⁽⁸⁾. Program Bloomberg daje możliwość obliczenia ceny instrumentów koniecznych do ubezpieczenia ryzyka kredytowego na dzień notowania gwarancji. Składka jest więc dostosowywana w zależności od ryzyka niedotrzymania zobowiązań określanego w oparciu o system *Score@rating* oraz koszt instrumentów koniecznych do ubezpieczenia ryzyka.

⁽⁵⁾ Powodem tej różnicy jest to, że marża na koszty administracyjne jest stała, podczas gdy pozostałe elementy składające się na koszt składki zmieniają się w zależności od ryzyka własnego przedsiębiorstwa i kosztów niezbędnych instrumentów ubezpieczenia.

⁽⁶⁾ Źródło: Strona internetowa przedsiębiorstwa: http://www.coface.fr/CofacePortal/ShowBinary/BEA%20Repository/FR_fr_FR/pages/home/wwd/i/_docs/Score@rating.pdf.

⁽⁷⁾ Ibid.

⁽⁸⁾ Chodzi tu o opcję put EUR/USD po cenach równych gwarantowanemu kursowi terminowemu (1-% udziału w zyskach) na kwotę x w gwarantowanych USD i opcję put EUR/USD po cenach równych gwarantowanemu kursowi terminowemu pomniejszonemu o 15 centów tytułem udziału w zyskach pomnożonemu przez gwarantowaną kwotę w dolarach w przypadku istnienia maksymalnego udziału w zysku.

- (50) Elementy opisane w motywach 40–49 stanowią podstawę określenia składek stosowanych w kontekście gwarancji „Aero 2008”. Władze francuskie przedstawiły szczegółowy skład składek fakturowanych na rzecz czterech producentów, którzy podpisali umowę o gwarancję. Pokazuje to poniższa tabela:

	Axon Cable	Exameca	Ad Industrie	Aerofonction
Data notowania	5.12.2008	11.12.2008	14.11.2008	21.10.2008
Ranking COFACE w notowaniu	[...]	[...]	[...]	[...]
Rok początku	2009	2010	2010	2009
Rok końca	2013	2010	2013	2009
Udział w zysku	25 %	50 %	50 %	50 %
Udział w zysku ograniczony do 15 centów?	Tak	tak	tak	Nie
Termin płatności	3 miesiące	2 miesiące	3 miesiące	3 miesiące
Łączna kwota USD:	1 865 000	2 712 000	8 000 000	264 000
Rynkowa cena gwarancji	[...]	[...]	[...]	[...]
Ryzyko kredytowe	[...]	[...]	[...]	[...]
Marża na koszty administracyjne	0,40 %	0,40 %	0,40 %	0,40 %
OGÓLEM	1,26 %	2,43 %	2,43 %	2,29 %
Składka COFACE	1,35 %	2,55 %	2,54 %	2,48 %
Różnica związana z ryzykiem wykonania ⁽¹⁾	0,09 %	0,12 %	0,11 %	0,19 %

⁽¹⁾ Chodzi o składkę uwzględniającą wolatylność rynku między momentem zawarcia umowy a warunkami rynkowymi na dzień notowania, która mieści się w przedziale od 9 do 19 pkt bazowych w zależności od warunków rynkowych dnia notowania.

- (51) Według władz francuskich struktura składki w ten sposób określona powoduje, że gwarancja jest mniej atrakcyjna niż produkty proponowane przez sektor bankowy. Warunki proponowane w ramach gwarancji „Aero 2008” nie są zatem korzystniejsze niż warunki rynkowe, a składki należycie uwzględniają rynkową wartość produktów finansowych koniecznych do wprowadzenia gwarancji, obejmując marżę beneficjenta, koszty administracyjne COFACE oraz wartość ryzyka niedotrzymania zobowiązań przez producentów sprzętu. Władze francuskie podtrzymują zatem, że środek nie zawiera selektywnej korzyści gospodarczej i nie stanowi w związku z tym pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

- (52) Władze francuskie zaznaczają także, że na jedenaście przedsiębiorstw, które otrzymały ofertę od COFACE, siedem zdecydowało się ją odrzucić. Według informacji przekazanych przez władze francuskie, dwa z tych przedsiębiorstw orzekły, iż warunki proponowane przez banki

były korzystniejsze (zwłaszcza brak konieczności płacenia składki), a dwa pozostałe stwierdziły, że proponowane przez COFACE warunki nie były interesujące (nieinteresujący kurs gwarantowany). Jedno przedsiębiorstwo stwierdziło, że jego warunki płatności nie były zgodne z proponowaną gwarancją, inne orzekło, iż udało mu się ostatecznie zawrzeć umowę w euro, natomiast trzecie wskazało, że na koniec okresu ważności obietnicy gwarancji, negocjacje z kupcem nie doszły do skutku.

V. OCENA ŚRODKA

- (53) Środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jeśli spełnia następujące cztery warunki: jest przyznany przez państwo lub z zasobów publicznych, przyznaje selektywną korzyść pewnemu przedsiębiorstwu lub pewnym rodzajom działalności gospodarczej, zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji i może mieć wpływ na handel między państwami członkowskimi.

- (54) Jak określono w motywie 34, u podłoża decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego leżały przede wszystkim wątpliwości co do zgodności składek przekazywanych przez przedsiębiorstwa będące beneficjentami z cenami rynkowymi. A dokładniej, Komisja uznała, iż władze francuskie nie wykazały, że płacone składki ubezpieczeniowe obejmowały następujące elementy: koszty administracyjne COFACE zarządzania gwarancją, ryzyko niewypłacalności producenta sprzętu, ryzyko kredytowe w przypadku płatności ratalnej składek oraz marży zysku. Nie można było zatem wykluczyć zaistnienia selektywnej korzyści gospodarczej na rzecz producentów sprzętu, którzy zawarli umowę na gwarancję.
- (55) Służby Komisji przystąpiły do analizy informacji przedstawionych przez władze francuskie w wyniku wszczęcia postępowania określonego w art. 108 ust. 2 TFUE, w celu ustalenia, czy środek jest zgodny z zasadą prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej, tzn. czy warunki proponowane przez COFACE są zgodne z warunkami rynkowymi proponowanymi przez podmioty prywatne.
- (56) Komisja odnotowuje najpierw, że władze francuskie zobowiązały się do tego, aby w przypadku wszystkich przedsiębiorstw występujących o objęcie je gwarancją, COFACE stosował tę samą stawkę składki ustalanej w oparciu o tę samą metodę, jak opisano szczegółowo w części IV⁽⁹⁾.
- (57) Komisja stwierdza, że produkty porównywalne do tych, jakie oferuje COFACE, dostępne są także na rynku.
- (58) Komisja sprawdziła następnie, że rynkowa cena gwarancji fakturowana przez COFACE odpowiada rynkowej cenie stosowanej przez podmioty prywatne.
- (59) Komisja szacuje, że cena instrumentów finansowych koniecznych do uruchomienia gwarancji jest faktycznie ceną rynkową, co potwierdzały dane na podstawie programu Bloomberg przedstawione przez Francję i że ceny te są wiernie odzwierciedlone w składkach fakturowanych przez COFACE.
- (60) Ponadto rynkowe ceny produktów finansowych zawierają marżę beneficjenta na rzecz instytucji finansowych, u których COFACE dane instrumenty kupuje.
- (61) Władze francuskie wykazały także, że fakturuje się dodatkową marżę 40 pkt bazowych w celu pokrycia kosztów administracyjnych COFACE. Jak opisano w motywie 45, marża ta stanowi znaczną część wartości fakturowanych składek. Komisja ocenia zatem, że fakturowane składki rzeczywiście zawierają marżę beneficjenta oraz marżę pozwalającą na pokrycie kosztów administracyjnych COFACE, co umożliwi oddalenie wątpliwości wyrażonych w momencie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Komisja zauważa, że taka dodatkowa marża nie jest ujmowana przez banki prywatne, które ograniczają się do pobierania marży zawartej w cenie przewidzianej w bazie danych Bloomberg. Można zatem uznać, że omawiana marża jest zgodna z cenami rynkowymi. Komisja ocenia, że Francji udało się także wykazać, iż ryzyko niedotrzymania zobowiązań przez producenta sprzętu⁽¹⁰⁾ odpowiednio uwzględniono przy określaniu kwoty fakturowanych składek. Aby uprościć sytuacji niewypłacalności ubezpieczonego, COFACE musi się ubezpieczyć do wysokości prawdopodobieństwa niedotrzymania zobowiązań za pomocą za:
- zakupu opcji sprzedaży EUR/USD po cenach równych gwarantowanemu kursowi terminowemu (1-% udziału w zyskach) na kwotę x w dolarach;
- zakupu opcji sprzedaży EUR/USD po cenach równych gwarantowanemu kursowi terminowemu pomniejszonemu o 15 centów tytułem udziału w zyskach pomnożonemu przez kwotę wyrażoną w gwarantowanych USD w przypadku istnienia maksymalnego udziału w zysku.
- (62) Wartość ryzyka kredytowego na jeden rok objęcia ubezpieczeniem jest zatem równa wynikowi ceny opcji pomnożonej przez prawdopodobieństwo niedotrzymania zobowiązań w danym roku. Prawdopodobieństwo to jest określone za pomocą uznanych międzynarodowych systemów rankingowych, co opisano w motywach 47 i 48, stosowanych przez COFACE i jego klientów w kontekście operacji handlowych. Komisja uważa, że fakt, iż COFACE stosuje własne rankingi zamiast rankingów zewnętrznych tłumaczy się zwiększeniem wydajności.
- (63) W oparciu o dodatkowe informacje przekazane przez władze francuskie, o których mowa w motywie 56 niniejszej decyzji, Komisja dochodzi do wniosku, że cena wymagana przez COFACE za gwarancje „Aero 2008” jest zgodna z warunkami rynkowymi proponowanymi przez podmioty prywatne.
- (64) Funkcjonowanie gwarancji „Aero 2008” można zatem uznać za zgodne z zasadą prywatnego inwestora w gospodarce rynkowej. W związku z czym producenci sprzętu, którzy podpisali umowę o gwarancję nie korzystają z żadnej korzyści gospodarczej.
- (65) Dlatego też nie ma konieczności analizowania pozostałych wątpliwości, które były przyczyną wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Fakt istnienia selektywnej korzyści gospodarczej jest niezbędnym warunkiem do wykazania istnienia pomocy państwa, można zatem stwierdzić, iż gwarancja „Aero 2008” nie stanowi środka pomocy państwa.

⁽⁹⁾ Pismo władz francuskich z dnia 20 września 2010 r.

⁽¹⁰⁾ W przypadku odszkodowania COFACE (w sytuacji niskiego kursu dolara), fakt niedotrzymania zobowiązań przez przedsiębiorstwo powoduje, że COFACE nie musi wypłacać mu rekompensaty, gdy tymczasem przy gwarancji prowadzącej do przeniesienia przedsiębiorstwa, niedotrzymanie przez nie zobowiązań powoduje równej wartości stratę ze strony państwa.

- (66) Jeśli chodzi o warunki zastosowane przez COFACE w przypadku ratalnej płatności składek, Komisja uważa natomiast, że zastosowanej stopy procentowej, tzn. stopy EURIBOR 12 miesięcy powiększonej o 60 pkt bazowych, nie można uznać za zgodną z praktyką rynku. Zwłaszcza składka w wysokości 60 pkt bazowych jest składką stałą, nie dostosowywaną w zależności od stopnia ryzyka niedotrzymania zobowiązań producenta sprzętu ani poziomu bezpieczeństwa. W związku z brakiem szczególnego uzasadnienia przez rząd francuski, Komisja – w celu określenia stopy referencyjnej - stosuje metodę ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych określoną w komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹¹⁾ (zwaną dalej „komunikatem o stopach referencyjnych”). Pismem z dnia 31 stycznia 2011 r., władze francuskie zobowiązały się, że różnica między składkami wynikającymi ze stosowania stopy procentowej COFACE i stóp określonych na podstawie stóp referencyjnych zawartych w komunikacie o stopach referencyjnych będzie zawsze niższa od progu *de minimis*, zobowiązały się także do przestrzegania wszystkich przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis*⁽¹²⁾.
- (67) Na podstawie tego zobowiązania Komisja może zatem stwierdzić, że odsetki naliczane w przypadku płatności ratalnej nie spełniają wszystkich kryteriów art. 107 ust. 1 TFUE, a zatem nie stanowią środka pomocy państwa.

VI. PODSUMOWANIE

- (68) W świetle powyższych rozważań Komisja stwierdza, że gwarancja „Aero 2008” nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Środek zastosowany przez Republikę Francuską na rzecz producentów oryginalnego sprzętu w branży aeronautyki (gwarancja „Aero 2008”) nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 traktatu TFUE.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 marca 2011 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 1 lipca 2011 r.

zmieniająca decyzję 2009/821/WE w odniesieniu do wykazów punktów kontroli granicznej i jednostek weterynaryjnych w systemie TRACES

(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4594)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/394/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 20 ust. 1 i 3,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniającą dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG ⁽²⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 4 akapit drugi zdanie drugie,

uwzględniając dyrektywę Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ⁽³⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W decyzji Komisji 2009/821/WE z dnia 28 września 2009 r. ustalającej wykaz zatwierdzonych punktów kontroli granicznej, ustanawiającej niektóre zasady kontroli przeprowadzanych przez ekspertów weterynaryjnych Komisji oraz ustanawiającej jednostki weterynaryjne w systemie TRACES ⁽⁴⁾ ustanowiono wykaz punktów kontroli granicznej zatwierdzonych zgodnie z dyrektywami 91/496/EWG i 97/78/WE. Wykaz ten zamieszczono w załączniku I do wspomnianej decyzji.
- (2) Niemcy poinformowały o zamknięciu w dniu 31 marca 2011 r. punktu kontroli granicznej w porcie Rostock. Wpis dotyczący tego punktu kontroli granicznej należy zatem skreślić z wykazu określonego w załączniku I do decyzji 2009/821/WE.
- (3) W związku z informacjami przekazanymi przez Hiszpanię zawieszenie zatwierdzenia punktu kontroli granicznej na lotnisku w Almerii powinno przestać obowiązywać. Należy zatem odpowiednio zmienić wpis dla tego punktu kontroli granicznej. Ponadto Hiszpania

poinformowała, że w wykazie określonym w załączniku I do decyzji 2009/821/WE we wpisach dotyczących punktu kontroli granicznej w porcie Vigo należy skreślić ośrodek inspekcyjny „Pantalán 3”, a nazwę ośrodka inspekcyjnego „Vieirasa” należy zmienić na „Puerto Vieira”.

- (4) W związku z informacjami przekazanymi przez Francję pewne kategorie produktów pochodzenia zwierzęcego, których kontrolowanie jest obecnie dozwolone w punkcie kontroli granicznej w porcie Brest, należy dodać do wpisów dotyczących tego punktu kontroli granicznej w załączniku I do decyzji 2009/821/WE.
- (5) W związku z informacjami przekazanymi przez Włochy należy skreślić punkty kontroli granicznej w porcie i na lotnisku Reggio Calabria, w porcie Olbia i na lotniskach w Rimini i Palermo. Ponadto Włochy poinformowały, że w punkcie kontroli granicznej na lotnisku Bologna-Borgo Panigale dopuszcza się jedynie ograniczoną liczbę gatunków żywych zwierząt. Należy zatem odpowiednio zmienić wykaz punktów kontroli granicznej we Włoszech.
- (6) W związku z informacjami przekazanymi przez Węgry nazwę punktu kontroli granicznej na lotnisku w Budapeszcie należy zmienić na „Budapest-Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtér”.
- (7) Niderlandy poinformowały, że w ośrodku inspekcyjnym „MHS Live” w punkcie kontroli granicznej na lotnisku w Maastricht dopuszcza się tylko zwierzęta do ogrodów zoologicznych. Należy zatem odpowiednio zmienić wpis dotyczący tego punktu kontroli granicznej.
- (8) W związku z informacjami przekazanymi przez Austrię punkt kontroli granicznej lotniska w Linzu powinien zostać zatwierdzony w odniesieniu do wszystkich zwierząt kopytnych.
- (9) W związku z informacjami przekazanymi przez Portugalię w wykazie punktów kontroli granicznej określonym w załączniku I do decyzji 2009/821/WE należy skreślić wpisy dotyczące punktów kontroli granicznej w portach Peniche i Setúbal.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56.

⁽³⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 296 z 12.11.2009, s. 1.

(10) W załączniku II do decyzji 2009/821/WE ustanowiono wykaz jednostek centralnych, regionalnych i lokalnych w zintegrowanym skomputeryzowanym systemie weterynaryjnym (TRACES).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załącznikach I i II do decyzji 2009/821/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

(11) W związku z informacjami przekazanymi przez Niemcy, Irlandię, Francję i Austrię w wykazie jednostek centralnych, regionalnych i lokalnych w systemie TRACES, ustanowionym w załączniku II do decyzji 2009/821/WE, należy wprowadzić pewne zmiany w odniesieniu do tych państw członkowskich.

(12) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2009/821/WE.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 lipca 2011 r.

(13) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

W imieniu Komisji

John DALLI

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach I i II do decyzji 2009/821/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) w części dotyczącej Niemiec skreśla się wpis dotyczący portu Rostock;

b) w części dotyczącej Hiszpanii wprowadza się następujące zmiany:

(i) wpis dotyczący lotniska w Almerii otrzymuje brzmienie:

„Almería	ES LEI 4	A		HC(2), NHC(2)	O”;
----------	----------	---	--	---------------	-----

(ii) wpis dotyczący portu Vigo otrzymuje brzmienie:

„Vigo	ES VGO 1	P	T.C. Guixar	HC, NHC-T(FR), NHC-NT	
			Frioya	HC-T(FR)(2)(3)	
			Frigalsa	HC-T(FR)(2)(3)	
			Pescanova	HC-T(FR)(2)(3)	
			Puerto Vieira	HC-T(FR)(3)	
			Fandicosta	HC-T(FR)(2)(3)	
			Frig. Morrazo	HC-T(FR)(3)”;	

c) w części dotyczącej Francji wpis dotyczący portu Brest otrzymuje brzmienie:

„Brest	FR BES 1	P		HC(1)(2), NHC”;	
--------	----------	---	--	-----------------	--

d) w części dotyczącej Włoch wprowadza się następujące zmiany:

(i) skreśla się następujące wpisy:

„Olbia	IT OLB 1	P		HC-T(FR)(3)”	
„Palermo (*)	IT PMO 4	A		HC-T (*)”	
„Reggio Calabria (*)	IT REG 1	P		HC (*), NHC (*)”	
„Reggio Calabria (*)	IT REG 4	A		HC (*), NHC (*)”	
„Rimini	IT RMI 4	A		HC(2) (*), NHC(2) (*)”;	

(ii) wpis dotyczący lotniska Bologna-Borgo Panigale otrzymuje brzmienie:

„Bologna-Borgo Panigale	IT BLQ 4	A		HC(2), NHC(2)	O(14)”;
-------------------------	----------	---	--	---------------	---------

e) w części dotyczącej Węgier wpis dotyczący lotniska w Budapeszcie otrzymuje brzmienie:

„Budapest-Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtér	HU BUD 4	A		HC(2), NHC-T(CH)(2), NHC-NT(2)	O”;
---	----------	---	--	--------------------------------------	-----

f) w części dotyczącej Niderlandów wpis dotyczący lotniska w Maastricht otrzymuje brzmienie:

„Maastricht	NL MST 4	A	MHS Products	HC(2), NHC(2)	U, E, O(14)”;
			MHS Live		

g) w części dotyczącej Austrii wpis dotyczący lotniska w Linzu otrzymuje brzmienie:

„Linz	AT LNZ 4	A		HC(2), NHC(2)	U, E, O”;
-------	----------	---	--	---------------	-----------

h) w części dotyczącej Portugalii skreśla się wpisy dotyczące portów Peniche i Setúbal;

2) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) w części dotyczącej Niemiec wprowadza się następujące zmiany:

(i) wpis dotyczący jednostki lokalnej „DE47103 WOLFENBÜTTEL, LANDKREIS U. STADT SALZGITTER” otrzymuje brzmienie:

„DE47103 WOLFENBÜTTEL, LANDKREIS”;

(ii) wpis dotyczący jednostki lokalnej „DE16203 GOSLAR, LANDKREIS” otrzymuje brzmienie:

„DE16203 GOSLAR, LANDKREIS U. SALZGITTER, STADT”;

b) w części dotyczącej Irlandii wprowadza się następujące zmiany:

(i) skreśla się wpisy dotyczące poniższych jednostek lokalnych:

„IE01100 LAOIS;

IE01800 MONAGHAN;

IE02400 WESTMEATH”;

(ii) wpis dotyczący jednostki lokalnej „IE00900 KILDARE” otrzymuje brzmienie:

„IE00900 KILDARE/DUBLIN/LAOIS/WEST WICKLOW”;

(iii) wpis dotyczący jednostki lokalnej „IE00200 CAVAN” otrzymuje brzmienie:

„IE00200 CAVAN/MONAGHAN”;

(iv) wpis dotyczący jednostki lokalnej „IE01900 OFFALY” otrzymuje brzmienie:

„IE01900 OFFALY/WESTMEATH”;

c) w części dotyczącej Francji skreśla się wpis dotyczący poniższej jednostki lokalnej:

„FR16400 PYRÉNÉES-ATLANTIQUES (BAYONNE)”;

d) w części dotyczącej Austrii wprowadza się następujące zmiany:

(i) do wpisu dotyczącego jednostki regionalnej „AT00100 BURGENLAND” dodaje się następujące wpisy dotyczące jednostek lokalnych:

„AT00109 MAG. D. FREISTADT EISENSTADT;

AT00110 STADTGEMEINDE RUST”;

(ii) wpis dotyczący jednostki lokalnej „AT00413 VOEÖCKLABRUCK” otrzymuje brzmienie:

„AT00413 VOECKLABRUCK”.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 1 lipca 2011 r.

uchylająca decyzję 2006/241/WE dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Madagaskaru, z wyłączeniem produktów rybołówstwa

(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4642)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/395/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady nr 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 22 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Komisji 2006/241/WE z dnia 24 marca 2006 r. dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Madagaskaru, z wyłączeniem produktów rybołówstwa ⁽²⁾ zobowiązane są zabronić przywozu do Unii produktów pochodzenia zwierzęcego z Madagaskaru, z wyłączeniem produktów rybołówstwa, ślimaków i guana.
- (2) Przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego uregulowany jest przez szereg aktów prawnych Unii, takich jak dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽³⁾ czy też rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) ⁽⁴⁾.

(3) Obowiązujące prawo Unii w zakresie przywozu produktów pochodzenia zwierzęcego stanowi gwarancję, że jedynie produkty pochodzenia zwierzęcego z nim zgodne mogą stanowić przedmiot przywozu z Madagaskaru do Unii.

(4) W związku z tym decyzja 2006/241/WE nie jest już konieczna i winna zostać uchylona.

(5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Decyzja 2006/241/WE traci moc.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 1 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji
John DALLI
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 88 z 25.3.2006, s. 63.

⁽³⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1.

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 4 lipca 2011 r.****upoważniająca laboratorium w Japonii do przeprowadzania testów serologicznych w celu monitorowania skuteczności szczepionek przeciwko wścieklicznie***(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4595)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2011/396/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2000/258/WE z dnia 20 marca 2000 r. określającą specjalny instytut odpowiedzialny za ustanawianie kryteriów niezbędnych do standaryzacji testów serologicznych w monitorowaniu skuteczności szczepień przeciwko wścieklicznie ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W decyzji 2000/258/WE wyznaczono laboratorium *Agence nationale de sécurité sanitaire de l'alimentation, de l'environnement et du travail* (ANSES) w Nancy, Francja (wcześniej występujące pod nazwą *Agence française de sécurité sanitaire des aliments*, AFSSA), na specjalny instytut odpowiedzialny za ustanawianie kryteriów niezbędnych do standaryzacji testów serologicznych w celu monitorowania skuteczności szczepionek przeciwko wścieklicznie.
- (2) W decyzji przewidziano także, że ANSES ma poświadcząć ocenę laboratoriów w państwach trzecich ubiegających się o zgodę na przeprowadzanie testów serologicznych w celu monitorowania skuteczności szczepionek przeciwko wścieklicznie.
- (3) Właściwy organ Japonii złożył wniosek o zatwierdzenie laboratorium w tym państwie trzecim do celów przeprowadzania takich testów serologicznych. Wniosek jest poparty pozytywnym sprawozdaniem ANSES z oceny tego laboratorium z dnia 4 lutego 2011 r.
- (4) Laboratorium to należy zatem upoważnić do przeprowadzania testów serologicznych w celu monitorowania skuteczności szczepionek przeciwko wścieklicznie u psów, kotów i fretek.

- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zgodnie z art. 3 ust. 2 decyzji 2000/258/WE następujące laboratorium zostaje upoważnione do przeprowadzania testów serologicznych w celu monitorowania skuteczności szczepionek przeciwko wścieklicznie u psów, kotów i fretek:

Laboratory Department, Animal Quarantine Service
Ministry of Agriculture, forestry and fisheries
11-1, Haramachi, Isogo-ku
Yokohama
Kanagawa 235-0008
Japonia

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 sierpnia 2011 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji
John DALLI
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 79 z 30.3.2000, s. 40.

DECYZJA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO**z dnia 21 czerwca 2011 r.****w sprawie procedur akredytacji dotyczących ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji banknotów euro****(EBC/2011/8)**

(2011/397/UE)

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 128 ust. 1,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 16,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 128 ust. 1 Traktatu oraz art. 16 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej „Statutem ESBC”) Europejski Bank Centralny (EBC) ma wyłączne prawo do upoważniania do emisji banknotów euro w Unii. Prawo to obejmuje kompetencję do podejmowania działań mających na celu ochronę wiarygodności banknotów euro jako środka płatniczego.
- (2) Polityka Unii dotycząca ochrony środowiska opiera się na zasadzie spójności w zakresie ochrony środowiska, o której mowa w art. 11 Traktatu, zgodne z którą przy ustalaniu i realizacji polityk i działań Unii, w szczególności w celu wspierania zrównoważonego rozwoju, muszą być brane pod uwagę wymogi ochrony środowiska. W związku z tą zasadą Eurosystem promuje właściwe zarządzanie ochroną środowiska oparte na wymogach norm serii ISO 14000.
- (3) Zgodnie z art. 9 Traktatu przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań Unia bierze pod uwagę wymogi związane między innymi z ochroną zdrowia ludzkiego. W związku z tym fundamentalne znaczenie dla Eurosystemu ma unikanie i ograniczanie wszelkich ryzyk związanych ze zdrowiem oraz bezpieczeństwem publicznym oraz bezpieczeństwem i higieną pracy pracowników zaangażowanych w produkcję banknotów euro lub surowców służących do ich produkcji. Eurosystem popiera właściwe zarządzanie bezpieczeństwem i higieną pracy zgodne z praktykami Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy⁽¹⁾ oraz wymogami norm OHSAS 18000.
- (4) W związku z powyższym należy wprowadzić procedury akredytacyjne dotyczące ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, tak aby akredytację do produkcji banknotów euro posiadali wyłącznie producenci, którzy spełniają minimalne wymagania dotyczące ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy.
- (5) W celu możliwie najściślejszego nadzorowania działań akredytowanych producentów banknotów euro oraz

surowców, z których produkowane są te banknoty, w dziedzinie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy konieczne jest regularne gromadzenie przez EBC danych od tych producentów dotyczących wpływu prowadzonej przez nich produkcji banknotów euro i surowców, z których produkowane są te banknoty, na środowisko oraz bezpieczeństwo i higienę pracy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

DZIAŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Definicje

Użyte w niniejszej decyzji określenia oznaczają:

- a) „KBC” – krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro;
- b) „surowce do produkcji banknotów euro” – papier, farbę drukarską, folię i paski zabezpieczające wykorzystywane do produkcji banknotów euro;
- c) „zakład produkcyjny” – dowolne miejsce, które producent wykorzystuje albo zamierza wykorzystywać do prowadzenia działalności w zakresie produkcji banknotów euro lub surowców do produkcji tych banknotów;
- d) „producent” – dowolny podmiot, który prowadzi albo zamierza prowadzić działalność w zakresie produkcji banknotów euro;
- e) „akredytacja w zakresie ochrony środowiska” – status, którego zakres określa art. 3, przyznany przez EBC producentowi na potwierdzenie, że jego działalność w zakresie produkcji banknotów euro spełnia wymogi ustanowione w dziale II;
- f) „akredytacja w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy” – status, którego zakres określa art. 4, przyznany przez EBC producentowi na potwierdzenie, że jego działalność w zakresie produkcji banknotów euro spełnia wymogi ustanowione w dziale III;
- g) „akredytowany producent” – producent, który uzyskał akredytację w zakresie ochrony środowiska oraz akredytację w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy;

⁽¹⁾ Dostępne na stronie <http://osha.europa.eu>.

- h) „organ certyfikacyjny” – niezależny organ certyfikacyjny oceniający stosowane przez producentów systemy zarządzania ochroną środowiska oraz bezpieczeństwem i higieną pracy, uprawniony do poświadczania spełniania przez producenta wymogów norm serii ISO 14000 lub OHSAS 18000;
- i) „działalność w zakresie produkcji banknotów euro” – produkcję banknotów euro lub dowolnych surowców do ich produkcji;
- j) „dzień roboczy EBC” – dni od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni wolnych od pracy w EBC;
- k) „produkcja płyt do druku” – produkcja płyt do druku na potrzeby druku offsetowego lub druku wklęsłego, wykorzystywanych do produkcji banknotów euro;
- l) „jednostka produkcji” – produkcję, na którą składa się kilka partii, do wytworzenia których wykorzystano te same surowce pochodzące od tych samych dostawców, w związku z czym skład jest homogeniczny i nie zawiera nowych substancji lub tych samych substancji przekraczających określone odrębnie przez EBC odchylenia od limitu stężenia.

Artykuł 2

Zasady ogólne

1. Producent może prowadzić działalność w zakresie produkcji banknotów euro wyłącznie po przyznaniu mu przez EBC w odniesieniu do tej działalności akredytacji w zakresie ochrony środowiska oraz akredytacji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.
2. Wymogi EBC dotyczące akredytacji w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy należy traktować jako wymogi minimalne. Producenci mogą przyjąć i wdrożyć bardziej surowe normy dotyczące ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i higieny pracy, EBC ocenia jednak wyłącznie spełnianie wymogów zawartych w niniejszej decyzji.
3. Zarząd podejmuje wszelkie decyzje dotyczące akredytacji producentów w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, uwzględniając opinię Komitetu ds. Banknotów, i informuje o nich Radę Prezesów.
4. Akredytowany producent może prowadzić działalność w zakresie produkcji banknotów euro wyłącznie w zakładach produkcyjnych, w odniesieniu do których otrzymał: a) akredytację w zakresie ochrony środowiska; oraz b) akredytację w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, bez względu na inne akredytacje przyznane na podstawie innych aktów prawnych EBC.
5. Wszelkie koszty i związane z nimi straty ponoszone przez producenta w związku ze stosowaniem niniejszej decyzji obciążają producenta.
6. EBC określa w odrębnym akcie szczegóły techniczne wymogów, których spełnienie przez producentów jest niezbędne w celu uzyskania akredytacji w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy.

Artykuł 3

Akredytacja w zakresie ochrony środowiska

1. Akredytacja na podstawie wymogów norm serii ISO 14000 dotyczących zarządzania ochroną środowiska następuje zgodnie z procedurą zawartą w dziale II. Producent może prowadzić działalność w zakresie produkcji banknotów euro wyłącznie po otrzymaniu w odniesieniu do takiej działalności akredytacji w zakresie ochrony środowiska.
2. Producentowi przyznaje się akredytację w zakresie ochrony środowiska w odniesieniu do działalności dotyczącej produkcji banknotów euro, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:
 - a) przestrzega normy ISO 14001 w danym zakładzie produkcyjnym w odniesieniu do danego rodzaju działalności w zakresie produkcji banknotów euro, na poświadczenie czego organ certyfikacyjny wydał certyfikat;
 - b) w odniesieniu do zakładów drukarskich – jego zakład produkcyjny znajduje się w państwie członkowskim;
 - c) w odniesieniu do podmiotów innych niż zakłady drukarskie – jego zakład produkcyjny znajduje się w państwie członkowskim lub w państwie członkowskim Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu.

3. W indywidualnych przypadkach Zarząd, uwzględniając opinię Komitetu ds. Banknotów, może wyłączyć stosowanie wymogów dotyczących lokalizacji określonych w art. 2 lit. b) i c). O decyzji wyłączającej stosowanie wymogów dotyczących lokalizacji Zarząd niezwłocznie informuje Radę Prezesów. Decyzja Rady Prezesów w tym zakresie jest dla Zarządu wiążąca.

4. Z zastrzeżeniem decyzji podejmowanych w trybie art. 13 lub 14 akredytację w zakresie ochrony środowiska przyznaje się producentowi na okres trzech lat.

5. Do zlecenia przez producenta akredytowanego w zakresie ochrony środowiska produkcji banknotów euro lub surowców do ich produkcji innemu zakładowi produkcyjnemu lub podmiotowi trzeciemu, w tym spółkom zależnym i powiązanym producenta, wymagana jest uprzednia pisemna zgoda EBC.

Artykuł 4

Akredytacja w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy

1. Akredytacja na podstawie norm OHSAS 18001 dotyczących systemów zarządzania bezpieczeństwem i higieną pracy następuje zgodnie z procedurą zawartą w dziale III. Producent może prowadzić działalność w zakresie produkcji banknotów euro wyłącznie po otrzymaniu w odniesieniu do takiej działalności akredytacji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.
2. Producentowi przyznaje się akredytację w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji banknotów euro, jeżeli spełnia on łącznie następujące warunki:
 - a) przestrzega norm OHSAS 18001 w danym zakładzie produkcyjnym dotyczących danego rodzaju działalności w zakresie produkcji banknotów euro, na poświadczenie czego organ certyfikacyjny wydał certyfikat;

b) w odniesieniu do zakładów drukarskich – jego zakład produkcyjny znajduje się w państwie członkowskim;

c) w odniesieniu do podmiotów innych niż zakłady drukarskie – jego zakład produkcyjny znajduje się w państwie członkowskim lub w państwie członkowskim Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu.

3. W indywidualnych przypadkach Zarząd, uwzględniając opinię Komitetu ds. Banknotów, może wyłączyć stosowanie wymogów dotyczących lokalizacji określonych w art. 2 lit. b) i c). O decyzji wyłączającej stosowanie wymogów dotyczących lokalizacji Zarząd niezwłocznie informuje Radę Prezesów. Decyzja Rady Prezesów w tym zakresie jest dla Zarządu wiążąca.

4. Z zastrzeżeniem decyzji podejmowanych w trybie art. 13 lub 14 akredytację w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przyznaje się producentowi na okres trzech lat.

5. Do zlecenia przez producenta akredytowanego w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy produkcji banknotów euro lub surowców do ich produkcji innemu zakładowi produkcyjnemu lub podmiotowi trzeciemu, w tym spółkom zależnym i powiązanim producenta, wymagana jest uprzednia pisemna zgoda EBC.

DZIAŁ II

PROCEDURA AKREDYTACJI W ZAKRESIE OCHRONY ŚRODOWISKA

Artykuł 5

Wniosek o wszczęcie procedury

1. Producent, który zamierza prowadzić działalność w zakresie produkcji banknotów euro, składa do EBC pisemny wniosek o wszczęcie procedury akredytacji w zakresie ochrony środowiska. Wniosek ten obejmuje:

- specyfikację zakładu produkcyjnego i jego lokalizacji;
- kopię certyfikatu ISO 14001 wydanego dla tego zakładu;
- przygotowane w języku angielskim streszczenie wydanego przez uprawniony do tego organ ostatniego raportu z rocznego badania sprawozdania finansowego;
- przygotowany w języku angielskim z wykorzystaniem wzoru dostarczonego przez EBC raport roczny opisujący działalność wewnętrznego systemu zarządzania ochroną środowiska.

2. EBC dokonuje sprawdzenia kompletności dokumentacji dostarczonej przez producentów w ramach wniosku o wszczęcie procedury. EBC informuje producenta o wyniku tej oceny w ciągu 30 dni roboczych EBC od daty otrzymania wniosku o wszczęcie procedury. EBC może jednokrotnie przedłużyć ten termin, informując o tym producenta na piśmie. Dokonując wspomnianej oceny, EBC może zażądać od producenta dodatkowych informacji dotyczących wymogów wymienionych w ust. 1. W przypadku zażądania dodatkowych informacji EBC zawiadamia producenta o wyniku oceny w terminie 20 dni roboczych EBC od dnia otrzymania tych informacji.

3. W przypadku zaistnienia którejkolwiek z poniższych okoliczności EBC odrzuca wniosek o wszczęcie procedury i informuje o tym producenta na piśmie wraz z uzasadnieniem w terminie, o którym mowa w ust. 2:

- producent nie przedstawił informacji wymaganych zgodnie z ust. 1;
- w rozsądnym terminie uzgodnionym przez oboje strony producent nie przedstawił informacji dodatkowych, przedstawienia których EBC zażądał zgodnie z ust. 2;
- akredytacja producenta w zakresie ochrony środowiska została uchylona i nie upłynął jeszcze zawarty w decyzji o uchyleniu akredytacji okres zakazu powtórnego ubiegania się o akredytację;
- lokalizacja zakładu produkcyjnego nie spełnia wymogów określonych w art. 3 ust. 2 lit. b) lub c).

Artykuł 6

Akredytacja w zakresie ochrony środowiska

1. W przypadku pozytywnej oceny przez EBC wniosku o wszczęcie procedury zgodnie z art. 5 ust. 2, producentowi przyznaje się akredytację w zakresie ochrony środowiska.

2. Decyzja EBC o przyznaniu producentowi akredytacji w zakresie ochrony środowiska w sposób jednoznaczny określa:

- nazwę producenta;
- zakład produkcyjny, w odniesieniu do którego akredytacja została przyznana, wraz z jego dokładnym adresem;
- datę wygaśnięcia akredytacji;
- ewentualne warunki szczegółowe dotyczące lit. b) i c).

3. Akredytacja w zakresie ochrony środowiska udzielana jest producentowi na okres trzech lat, z możliwością jej ponownego udzielenia. Jeżeli akredytowany w zakresie ochrony środowiska producent złożył ponowny wniosek o udzielenie akredytacji w zakresie ochrony środowiska przed terminem jej wygaśnięcia, jego akredytacja w zakresie ochrony środowiska zachowuje ważność do momentu podjęcia przez EBC decyzji w trybie ust. 1.

4. W przypadku odrzucenia wniosku o wszczęcie procedury akredytacji w zakresie ochrony środowiska producent ma prawo wszczęcia procedury odwoławczej, o której mowa w art. 15.

DZIAŁ III

PROCEDURA AKREDYTACJI W ZAKRESIE BEZPIECZEŃSTWA I HIGIENY PRACY

Artykuł 7

Wniosek o wszczęcie procedury

1. Producent, który zamierza prowadzić działalność w zakresie produkcji banknotów euro, składa do EBC pisemny wniosek o wszczęcie procedury akredytacji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. Wniosek ten obejmuje:

- a) specyfikację zakładu produkcyjnego i jego lokalizacji;
- b) kopię certyfikatu ISO 18001 wydanego dla tego zakładu;
- c) przygotowane w języku angielskim streszczenie wydanego przez uprawniony do tego organ ostatniego raportu z rocznego badania sprawozdania finansowego;
- d) przygotowany w języku angielskim z wykorzystaniem wzoru dostarczonego przez EBC raport roczny opisujący działalność wewnętrznego systemu zarządzania ochroną środowiska.

2. EBC dokonuje sprawdzenia kompletności dokumentacji dostarczonej przez producentów w ramach wniosku o wszczęcie procedury. EBC informuje producenta o wyniku tej oceny w ciągu 30 dni roboczych EBC od daty otrzymania wniosku o wszczęcie procedury. EBC może jednokrotnie przedłużyć ten termin, informując o tym producenta na piśmie. Dokonując wspomnianej oceny, EBC może zażądać od producenta dodatkowych informacji dotyczących wymogów określonych w ust. 1. W przypadku zażądania dodatkowych informacji EBC zawiadomia producenta o wyniku oceny w terminie 20 dni roboczych EBC od dnia otrzymania tych informacji.

3. W przypadku zaistnienia którejkolwiek z poniższych okoliczności EBC odrzuca wniosek o wszczęcie procedury i informuje o tym producenta na piśmie wraz z uzasadnieniem w terminie, o którym mowa w ust. 2:

- a) producent nie przedstawił informacji wymaganych zgodnie z ust. 1;
- b) w rozsądnym terminie uzgodnionym przez obydwie strony producent nie przedstawił informacji dodatkowych, przedstawienia których EBC zażądał zgodnie z ust. 2;
- c) akredytacja producenta w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy została uchylona i nie upłynął jeszcze zawarty w decyzji o cofnięciu akredytacji okres zakazu powtórnego ubiegania się o akredytację;
- d) lokalizacja zakładu produkcyjnego nie spełnia wymogów określonych w art. 4 ust. 2 lit. b) lub c).

Artykuł 8

Akredytacja w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy

1. W przypadku pozytywnej oceny przez EBC wniosku o wszczęcie procedury zgodnie z art. 7 ust. 2, producentowi przyznaje się akredytację w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. Decyzja EBC o przyznaniu producentowi akredytacji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy w sposób jednoznaczny określa:

- a) nazwę producenta;
- b) zakład produkcyjny, w odniesieniu do którego akredytacja została przyznana wraz z jego dokładnym adresem;
- c) datę wygaśnięcia akredytacji;

- d) ewentualne warunki szczegółowe dotyczące lit. b) i c).

3. Akredytacja w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy udzielana jest producentowi na okres trzech lat, z możliwością jej ponownego udzielenia. Jeżeli akredytowany w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy producent złożył ponowny wniosek o udzielenie akredytacji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przed terminem jej wygaśnięcia, jego akredytacja w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy zachowuje ważność do momentu podjęcia przez EBC decyzji w trybie ust. 1.

4. W przypadku odrzucenia wniosku o udzielenie akredytacji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy producent ma prawo wszczęcia procedury odwoławczej, o której mowa w art. 15.

DZIAŁ IV

OBOWIĄZKI W ZAKRESIE ZACHOWANIA CIĄGŁOŚCI

Artykuł 9

Obowiązki w zakresie zachowania ciągłości spoczywające na akredytowanych producentach

1. Akredytowany producent bezzwłocznie informuje EBC na piśmie o:

- a) wszczęciu wobec niego postępowania likwidacyjnego lub naprawczego albo innego podobnego postępowania;
- b) wyznaczeniu dla producenta likwidatora, syndyka, zarządcy lub innej osoby wykonującej podobne czynności;
- c) zamiarze podzlecenia lub zaangażowania osób trzecich w działalność w zakresie produkcji banknotów euro, w odniesieniu do której producent posiada akredytację w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy;
- d) wszelkich zmianach następujących po przyznaniu akredytacji w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, które wpływają lub mogą wpływać na spełnianie wymogów dotyczących tych akredytacji;
- e) zmianach podmiotów sprawujących kontrolę nad akredytowanym producentem, wynikających ze zmian w strukturze własnościowej lub innych przyczyn.

2. Akredytowany producent przedstawia EBC, w odniesieniu do danego zakładu produkcyjnego:

- a) kopie certyfikatów systemów zarządzania ochroną środowiska oraz bezpieczeństwem i higieną pracy każdorazowo w momencie odnawiania certyfikatu, o którym mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) oraz art. 4 ust. 2 lit. a);
- b) w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego, w terminie czterech miesięcy następujących po zakończeniu tego roku – przetłumaczone na język angielski streszczenie ostatnich raportów z badania w zakresie ochrony środowiska oraz zdrowia i bezpieczeństwa wydanych przez odpowiednie organy certyfikacyjne;

- c) w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego, w terminie czterech miesięcy następujących po zakończeniu tego roku – przygotowane według wzoru, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit d) oraz art. 7 ust. 1 lit. d), roczne raporty w języku angielskim dotyczące działalności systemów zarządzania ochroną środowiska oraz bezpieczeństwem i higieną pracy;
- d) w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego, w terminie czterech miesięcy następujących po zakończeniu tego roku – ogólne informacje i dane środowiskowe dotyczące rocznego zużycia i emisji spowodowanych przez działalność związaną z produkcją banknotów euro w sposób określony w dostarczonym przez EBC kwestionariuszu środowiskowym EBC.
3. Jeżeli akredytowany producent jest zakładem drukarskim, zobowiązany jest również do:
- a) przeprowadzania analiz substancji chemicznych określonych w wykazie, o którym mowa w art. 10 ust. 1, dokonywanych przez laboratoria wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 10 ust. 2. Powyższych analiz należy dokonywać na gotowych banknotach euro, zgodnie z ustalonymi odrębnie standardowymi procedurami operacyjnymi, co najmniej raz na każdą jednostkę produkcji oraz dodatkowo za każdym razem, gdy akredytowany producent uzna to za stosowne w celu monitorowania zgodności z dopuszczalnymi limitami substancji chemicznych. Akredytowany producent informuje EBC o każdej pojedynczej analizie przy wykorzystaniu dostarczonego przez EBC wzoru sprawozdania z analizy;
- b) dostarczania w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego, w terminie czterech miesięcy następujących po zakończeniu tego roku, informacji dotyczących działalności laboratoriów dokonujących analiz, o których mowa w lit. a), przy wykorzystaniu dostarczonego przez EBC wzoru sprawozdania z działalności;
- c) zawarcia z dostawcami surowców do produkcji banknotów euro umów dostawy zawierających zobowiązanie tych dostawców do zapewnienia, aby podczas analizy gotowych banknotów euro zgodnie z ust. 3 lit. a) substancje chemiczne zawarte w wytworzonych przez nich materiałach do produkcji banknotów euro nie przekraczały dopuszczalnych limitów zawartości, o których mowa w art. 10 ust. 1. Akredytowany producent dostarcza dostawcom materiałów do produkcji banknotów euro właściwą dokumentację umożliwiającą spełnienie tych wymogów. Dostawcy materiałów do produkcji banknotów euro mogą wykorzystywać laboratoria wskazane w wykazie, o którym mowa w art. 10 ust. 2, na własne potrzeby analityczne;
- d) zapewniania, aby producent płyt do druku, któremu podzlecono określone zadania, posiadał ważny certyfikat ISO 14001 oraz OHSAS 18001 dla właściwych zakładów produkcyjnych.
4. Akredytowany producent zapewnia poufność szczegółów technicznych odnoszących się do wymogów dotyczących ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, o których mowa w art. 2 ust. 6.

Artykuł 10

Obowiązki w zakresie zachowania ciągłości spoczywające na EBC

1. EBC sporządza wykaz podlegających analizie środków chemicznych oraz określa dopuszczalne limity ich zawartości. Z zastrzeżeniem art. 19 przekroczenie tych dopuszczalnych limitów, w tym w przypadkach przewidzianych w art. 9 ust. 3 lit. c), nie ma wpływu na akredytację producenta w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.
2. EBC prowadzi wykaz laboratoriów wykorzystywanych do przeprowadzania analiz obecności i stężenia substancji chemicznych zawartych w wykazie, o którym mowa w ust. 1. Odrębnie określa się mające zastosowanie metody sporządzania analiz.
3. EBC informuje akredytowanych producentów o wszelkich zmianach w wykazach, o których mowa w ust. 1 i 2.

DZIAŁ V

SKUTKI NARUSZENIA WYMOGÓW I OBOWIĄZKÓW

Artykuł 11

Naruszenie wymogów lub obowiązków

Naruszenie przez akredytowanego producenta wymogów dotyczących ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i higieny pracy ma miejsce w przypadku niespełnienia obowiązków określonych w art. 9 lub w przypadku dostarczenia EBC niekompletnych informacji zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. b), c) i d) oraz art. 9 ust. 3 lit. a) i b).

Artykuł 12

Uwagi pisemne

1. W przypadku wystąpienia naruszenia, o którym mowa w art. 11, EBC przedstawia akredytowanemu producentowi pisemne uwagi, określając jednocześnie termin na usunięcie naruszenia.
2. Pisemne uwagi powinny stanowić, że: a) w przypadku braku usunięcia naruszenia w terminie, o którym mowa w ust. 1; lub b) w przypadku wystąpienia kolejnego naruszenia w terminie, o którym mowa w ust. 1, EBC podejmuje decyzję w trybie art. 13.

Artykuł 13

Zawieszenie akredytacji w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy w odniesieniu do nowych zamówień

1. Jeżeli w terminie, o którym mowa w art. 12 ust. 1, nie usunięto naruszenia bądź wystąpiło kolejne naruszenie, jednak producent przedstawił rozsądny plan jego usunięcia, EBC podejmuje decyzję:
 - a) określając, w porozumieniu z akredytowanym producentem, termin usunięcia naruszenia;
 - b) zawieszając akredytację akredytowanego producenta w odniesieniu do możliwości przyjmowania przez niego nowych zamówień na produkcję banknotów euro oraz uczestnictwa w procedurach przetargowych na taką produkcję do upływu terminu, o którym mowa w lit. a), a w przypadku gdy naruszenie zostało usunięte w terminie – do czasu usunięcia naruszenia.

2. Jeśli akredytowany producent nie przedstawi rozsądnego planu usunięcia naruszenia, o którym mowa w ust. 1, EBC podejmuje decyzję w trybie art. 14.

Artykuł 14

Uchylenie akredytacji w zakresie ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i higieny pracy

1. EBC uchyła akredytację w zakresie ochrony środowiska lub w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy: a) jeżeli akredytowany producent nie jest w stanie usunąć naruszenia w terminie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. a); lub b) w przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 2.

2. W decyzji uchylającej akredytację EBC określa termin, w którym producent może ponownie wystąpić o jej udzielenie.

Artykuł 15

Procedura odwoławcza

1. Jeżeli EBC:

- a) podejmie decyzję o odrzuceniu wniosku o wszczęcie procedury akredytacji w zakresie ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i higieny pracy;
- b) podejmie decyzję o nieprzyznaniu akredytacji w zakresie ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i higieny pracy;
- c) podejmie decyzję w trybie art. 12–14,

producent lub akredytowany producent może w ciągu 30 dni roboczych EBC od zawiadomienia o takiej decyzji złożyć do Rady Prezesów pisemny wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy. Producent lub akredytowany producent uzasadnia swój wniosek oraz załącza wszelkie informacje na jego poparcie.

2. Jeżeli producent lub akredytowany producent wyraźnie o to wnosi i taką prośbę uzasadni, Rada Prezesów może zawiesić wykonanie decyzji będącej przedmiotem procedury odwoławczej.

3. Rada Prezesów rozpatruje ponownie sprawę i przekazuje producentowi lub akredytowanemu producentowi na piśmie podjętą decyzję wraz z jej uzasadnieniem w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania odpowiedniego wniosku.

4. Postanowienia ust. 1–3 stosuje się bez uszczerbku dla praw przysługujących na podstawie art. 263 i 265 Traktatu.

DZIAŁ VI

DZIAŁANIA W DZIEDZINIE OCHRONY ŚRODOWISKA

Artykuł 16

Informacje dotyczące działań akredytowanego producenta w dziedzinie ochrony środowiska

W celu dokonania dokładniejszej oceny działań akredytowanego producenta w dziedzinie ochrony środowiska EBC może zażądać przedstawienia informacji lub wyjaśnień dotyczących

danych dostarczonych w kwestionariuszu środowiskowym EBC, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lit. d). W razie konieczności EBC może zażądać spotkania z akredytowanym producentem w swojej siedzibie. EBC może również, po uzyskaniu zgody akredytowanego producenta oraz zgodnie z wszelkimi wymogami bezpieczeństwa, które mają do niego zastosowanie, podjąć decyzję o przeprowadzeniu inspekcji. Akredytowany producent może także zaproponować EBC przeprowadzenie inspekcji w celu wyjaśnienia danych dostarczonych w kwestionariuszu środowiskowym EBC.

DZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 17

Rejestr akredytacji prowadzony przez EBC

1. EBC prowadzi rejestr akredytacji w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, w którym:

- a) rejestruje się producentów, którym przyznano akredytację w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, jak również ich zakłady produkcyjne;
- b) wskazuje się, dla danego zakładu produkcyjnego, rodzaj działalności w zakresie produkcji banknotów euro, w odniesieniu do której przyznano akredytację w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy;
- c) zapisuje się termin wygaśnięcia akredytacji w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. W przypadku podjęcia przez EBC decyzji w trybie art. 13 w rejestrze zapisuje się czas trwania zawieszenia.

3. W przypadku podjęcia przez EBC decyzji w trybie art. 14 EBC usuwa nazwę producenta z rejestru.

4. EBC udostępnia KBC i akredytowanym producentom listę wszystkich akredytowanych producentów wpisanych do rejestru i jej aktualizacje.

Artykuł 18

Sprawozdanie roczne

1. Na podstawie informacji dostarczonych przez akredytowanych producentów EBC przygotowuje roczne sprawozdanie dotyczące wpływu produkcji banknotów euro na środowisko oraz bezpieczeństwo i higienę pracy.

2. EBC ujawnia informacje dotyczące ogólnego wpływu produkcji banknotów euro na środowisko oraz bezpieczeństwo i higienę pracy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (1).

(1) Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13.

Artykuł 19

Przepisy przejściowe

Poczynając od banknotów euro wyprodukowanych w 2016 r., KBC odmawiają zatwierdzenia wydrukowanych banknotów euro, w których zawartość substancji chemicznych przekracza dopuszczalne limity zawartości, o których mowa w art. 10 ust. 1.

Artykuł 20

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się po raz pierwszy do banknotów euro wyprodukowanych w roku 2013.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 21 czerwca 2011 r.

Jean-Claude TRICHET
Prezes EBC

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

